

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ 'ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΡΑΚΙ

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ
ΔΑΙΜΟΝΕΣ

10

Byron

Μιά παράξενη λάμψη,
ένα αλλόκοτο σύννεφο
και μία βροχή θανά-
του.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, που κυκλοφορούν αυτό το βράδυ στους δρόμους του Μανχάταν, βλέπουν ξαφνικά μία μεγάλη μπλε φλόγα ν' ανάβει στον ούρανό σαν φλεγόμενο μετέωρο, να παίρνει κατόπιν πορτοκαλίες αποχρώσεις και ν' απλώνεται προς διάφορες κατευθύνσεις σε σχήμα μανιταριού. Τουτό κρατάει λίγα μονάχα δευτερόλεπτα. Ύστερα χάνεται ή φλόγα και στη θέση της εμφανίζεται ένα γκρίζο σύννεφο, που αρχίζει να κατεβαίνει προς το έδαφος. Οι κορυφές των ουρανοξυ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

Οι Κίτρινοι

ΔΑΙΜΟΝΕΣ

στών τυλιγόνται σε λίγο μέσα σ' ένα είδος ύγρης ομίχλης, που έχει μία παράξενη μυρουδιά. Μυρίζει θειάφι, καμμένο μπαρούτι και φορμόλη.

Οι διαβάτες, ξαφνιασμένοι από τουτό το περίεργο φαινόμενο, μένουν για μερικές στιγμές ασάλευτοι με τα μάτια καρφωμένα στον ούρανό, προσπαθώντας να μαντέψουν τί ακριβώς συμβαίνει. "Ομως απότομα αρχίζουν να τρέχουν βγάζοντας άναρθρες κραυγές. Πέφτει μία ψιλή βροχή, που καίει και τσουρουφλίζει. Τα ρούχα τους, καθώς μουσκεύουν απ' το νερό, κουρελιάζονται και κάθε σταγόνα, που έρχεται σ' έπαφή με το κορμί τους, δημιουργεί έγκλημα, μία πληγή που απλώνεται και μεγαλώνει κάθε δευτερόλεπτο που περνάει. Φριχτά βογγητά απογνώσως και πόνου γεμίζουν την ατμόσφαιρα και εκεί, στους μεγάλους φωτισμένους δρόμους του Μανχάταν, όπου πριν λίγη ώρα όλα ήταν ξεγνοιαστά και χαρούμενα, έχει απλωθή τώρα ένας φανερός πανικός.

Πολλοί απ' αυτούς που ουρλιάζουν και τρέχουν σαν κυνηγημένα αγρίμια, ζητώντας κάπου να τρυπώσουν, να φυλαχτούν από τη βροχή που καίει, πέφτουν, σπαράζουν

καί σέ λίγο μένουν ακίνητοι. Τά κορμιά τους μοιάζουν σάν άπανθρακωμένα καί τά πρόσωπά τους έχουν παραμορφωθή...

Πέντε λεπτά αργότερα οί σειρήνες τών αυτοκινήτων του σταθμού τών Πρωτων Βοηθειών ήχούν πένθιμα στις μεγάλες λεωφόρους. Τά μεγάλα άσπρα νοσοκομειακά αυτοκίνητα κατακλύζουν τή Μανχάταν. Γιατροί καί νοσοκόμοι, ντυμένοι μέ παράξενες φόρμες άπό πλαστική ύλη καί μέ προφυλαγμένα πρόσωπα καί χέρια, κατεβαίνουν άπ' αυτά καί περισυλλέγουν τά πτώματα. Τριακόσια πτώματα μέσα σέ πέντε λεπτά, όσο δηλαδή κράτησε αύτή ή παράξενη βροχή.

Τήν ίδια νύχτα ό διευθυντής του Ίατροδικαστικού Έργαστηρίου τής Νέας Υόρκης, καθηγητής Ντίξον, κάνει μιιά βαρυσήμαντη ανακοίνωση στους δημοσιογράφους.

— Οί θάνατοι, κύριοι, όφείλονται σέ ραδιενεργό βροχή. Σέ όλα τά πτώματα παρατηρήθη καταστροφή τών ιστών. Πρόκειται περί κλασσικής μορφής θανάτων όφειλομένων εις τήν ραδιενέργειαν.

— Μήπως πρόκειται περί έγκληματικής ενεργείας, κ. καθηγητά; ρώτησε κάποιος άπό τούς ρέπότερς. Πώς δημιουργήθηκε αύτή ή θανατηφόρος ραδιενεργός βροχή;

Ο άσπρομάλλης γιατρός άνασηκώνει τούς ώμους του.

— Αυτό πιά ξεφεύγει άπό

τή δικαιοδοσία μου. Όμως τίποτα δέν άποκλείει τήν έκκλημα, άγαπητοί μου. Όπως έπίσης τίποτα δέν άποκλείει νά προκειται περί τυχαίας διαφυγής ραδιενεργού νέφους άπό τά εργαστήρια κατασκευής άτομικών βομβών...

— Καί τή νέφος αύτό ήταν δυνατόν ν' άναφλεγή όπως άνεφλέγη πάνω άπό τήν πυρκαγιά τού σημείο του Μανχάταν καί νά μεταβληθή σέ θανατηφόρα βροχή; Τό θεωρείτε τυχαίο αύτό; ρωτάει ένας άλλος δημοσιογράφος;

Ο κ. Ντίξον ξεκρεμάει τή γυαλιά άπό τή μύτη του καί σκουπίζει τούς φακούς μέ τή μαντήλι του. Είναι φανερό ότι βρίσκει σέ άμχανία.

— Σας ειπα: Η λύσις αύτού τού αίνιγματος ξεφεύγει άπό τή δικαιοδοσία μου. Η άπάντησις θά δοθή άπό τούς όρμολούς, πού άνέλθουν ήδη νά έξιχνιάσουν τήν ύπόθεση. Προς τή παρόν όλοι έχομεν άμφιβολίας καί κανείς δέν μπορεί νά πη μέ βεβαιότητα αν πρόκειται περί έγκλήματος ή τυχαίου γεγονότος. Τό γεγονός είναι πάντως ότι θρηνοούμεν τριακόσιους νεκρούς...

Ο Έντμοντ Φρέιχ ούέλνει ένα καινούργιο μήνυμα στους Άμερικανούς πολίτες...

ΜΑ οί άμφιβολίες πού υπάρχουν διαλύονται τήν άλλη μέρα τήν πρώτη. Στις 9 καί 15' άκριβώς, ή έκπομπή τού κεντρικού ραδιοφωνικού

σταθμού της Νέας Υόρκης, που μεταδίδει αυτή την ώρα ελαφρά τραγούδια, σταματάει απότομα και, στο ίδιο μήκος κύματος ακούγεται μιὰ βαρειά ανδρική φωνή με ξενική προφορά. Πολλοί αναγνωρίζουν άμέσως τούτη τή φωνή και δέν είναι ανάγκη νά τους τὸ πουν γιὰ νά καταλάβουν πῶς ὁ σατανικός καὶ असύλληπτος ἀρχικατασκοπος "Εντμοντ Φρέλιχ (*) εἶναι ἐκεῖνος πὺ μιλάει. "Ολοι ἀκούνε μὲ ἀγωνία τίς καινούργιες τοῦ ἀπειλές:

«Προσοχή! Προσοχή! Ἐδῶ "Εντμοντ Φρέλιχ. Ἡ χθεσινὴ ραδιενεργὸς βροχή, πὺ σκότωσε τριακόσιους Ἀμερικάνους πολίτες, εἶναι μιὰ καινούργια προειδοποίησί μου πρὸς τὴν Κυβέρνησι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Εἰς περίπτωσιν πὺ δέν γίνουιν δεκτοὶ οἱ ὅροι μου, θὰ συνεχίσω τὸν ἀμειλικτον καὶ ἐξοντωτικὸν πόλεμον. Προειδοποιῶ διὰ τελευταίαν φοράν. Δέν θὰ φεισθῶ οὐδενός. Ἡ ραδιενεργὸς βροχή, πὺ ἔπεσε χθὲς σὲ περιωρισμένη ἀκτίνα στὸ Μανχάταν, θὰ ἀπλωθῇ παντοῦ καὶ τότε οἱ νεκροὶ δέν θὰ εἶναι μόνο τριακόσιοι. Ἀλλὰ, ἔπει διὴ τὰ θύματα δέν πρέπει νὰ εἶναι μόνο οἱ ἀνεύθυνοι πολίτες, θὰ στείλω τὸ θάνατο διαδοχικὰ μέσα στὶς τρεῖς προσεχεῖς μέρες ἐναντίον δέκα προσώπων, πὺ κατέγουν υπεύθυνες θέσεις εἰς τὴν δια-

κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Περιμένετε! Σὰς μίλησε ὁ "Εντμοντ Φρέλιχ.»

Ὁ Μὰκ Ντάνυ, ὁ νεαρὸς ρέπορτερ τοῦ «Νταίηλυ Χέραλντ», πὺ δρίσκεται σπῆτι τοῦ καὶ ἀκούει τὸ νέο αὐτὸ ραδιοφωνικὸ μήνυμα τοῦ ἀρχικατασκοπού, γυρίζει νευρικά τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου τοῦ καὶ ἀλλάζει σταθμό. Ὁ Μὰκ εἶναι ὁ μόνος ἀνθρωπος στὴ Νέα Υόρκη, πὺ ἔχει ἔρθει φάτσα μὲ φάτσα μ' αὐτὸν τὸν αἰμοδόρο ἐγκληματία. Ἐχει παλαίψει ἀντρίκια μαζί τοῦ κι' ἔχει ἀνατρέψει πολλὰ δολοφονικὰ σχέδιά τοῦ. Ὅμως πάντα ὁ κακοῦργος, πὺ καταζητεῖται ἀπὸ ὅλες τίς καταδιωκτικὰς ὑπηρεσίες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καταφέρνει νὰ ξεγλυστράει καὶ νὰ μὲν ἄσυλληπτος. Τὴν τελευταία φορά πὺ ὁ Μὰκ Ντάνυ συναντήθηκε μαζί τοῦ, ἦταν σ' ἓνα μέγαρο τῆς πλατείας Οὐάσιγκτων, ὅπου ὁ Φρέλιχ εἶχε ἐγκαταστήσει ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κρησφύγετά τοῦ. Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος πέτυχε τότε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀρχικατασκοπού ἓναν πολῦτιμο χαρτοφύλακα. Τὸν χαρτοφύλακα, πὺ μέλῃ τῆς σπείρας τὸν εἶχαν κλέψει ἀπὸ τὸν ὑφυπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν Στήβενσον, τὸν ὁποῖο προηγουμένως εἶχαν δολοφονήσει μὲ τίς ἀκτίνες τοῦ ἀοράτου θανάτου. Πῆρε τὸν χαρτοφύλακα μὲ τὰ πολῦτιμα ἔγγραφα ὁ Μὰκ Ντάνυ, μὰ δέν κα-

(*) Διόῳασε τὸ τεῦχος «Ἀδάτος Θάνατος».

τάφερε τίποτα περισσότερο. Ο άρχηγός της σπειρας των κατασκόπων εξαφανίστηκε πίσω από μια μουσική πόρτα και διέφυγε (*).

Ο άγωνας λοιπόν δεν είχε τερματισθί και ή σκληρή μάχη για την τελική εξόντωση του έγκληματία, θα συνεχιζόταν μέχρις έσχάτων για πολ-

(*) Διόθεσε το προηγούμενο τεύχος: «Ο Τζιμ Γκάφας θυμάται!»

Κάποι σαν άισάλλινες άρπάγες αϊχμαλωτίζει ξαφνικά το Γεράκι!

λους λόγους, ανάμεσα στους οποίους ήταν κι ένας που ένδιέφερε απόλυτως προσωπικά τον Μάκ Ντάνυ: Η Έλλην Τζόρνταν, ή όμορφη μελαχροινή βοηθός του, ή γλυκεια κοπέλλα με το γεροδεμένο κορμί, είναι τρεις μέρες τώρα αϊχμάλωτη στα χέρια των ανθρώπων του Φρέλιχ και μάταια ό Μάκ άγωνίζεται να βρή τα ίχνη της. Η Άννυ Γκάρντερ, ή κοκκινομαλλούσα Γερμανίδα με τα γατίσια μάτια, ό γιγαντόσωμος με τη μορφή ούρακοτάγκου Μπρούκ και ή παρέα του είχαν άπαγάγει την Έλλην, όταν ένα βράδυ στην κινεζική συνοικία, στο τείλοποτείο του Γιαγκ - Τσέγκ, την έπιασαν να τους παραμονεύη. Από τότε κανείς δε μπόρεσε να μάθι τί άπόγινε και ό Μάκ Ντάνυ βασανίζει το μυαλό του να βρή κάτι που θα τον έάλη στα ίχνη της.

Με την κοπέλλα αυτή τον συνδέει μιá άμοιβαία άδελφική φιλία, που μιá μέρα θα καταλήξη σε γάμο, και τώρα, που ή ζωή της βρίσκεται σε κίνδυνο, ό Μάκ έχει μελαγχολήσει και είναι στιγμές που τον κυριεύει μιá φοβερή άπελπισία...

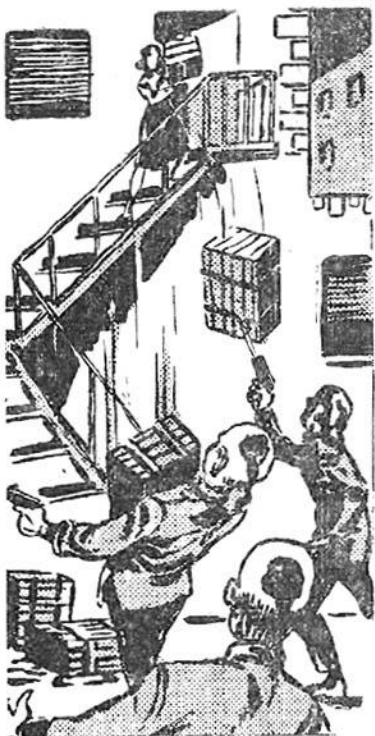
—Δέν πρέπει να χάνης το κουράγιο σου, κύριε Μάκ!, του λέει ό χαζός και λιχούδης άραπάκος προστατευόμενός του Τζιμ Γκάφας. Θα την ξαναβρούμε την Έλλην, μη σε νοιάζει! Έγώ έχω μύτη και μυρίζουμε. Κάπου έδω

κοντά βρίσκεται. Πού θα μου πәне; Θα τους φάω τὸ μάτι καὶ θὰ τὴν ἀπελευθερώσω. Ἐπειτα νομίζω πὼς πρέπει νὰ μπῇ στο χορὸ καὶ τὸ Γεράκι! Εἶναι καιρὸς νὰ τινάξῃ τὰ φτερά του γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ λιγάκι.

Ὁ Μάκ χαμογελάει. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του εἶναι πικρὸ καὶ δὲ μπορεῖ νὰ σκεπάσῃ τὴ θλίψι πού ἔχει ἀτιγλωθῇ στὸ πρόσωπό του.

— Τούτῃ τῇ φορὰ καὶ τὸ Γεράκι δὲν κατάφερε τίποτα, λέει μελαγχολικά. Λές νὰ μὴν κινήθηκε καὶ νὰ μὴν ἀγωνίστηκε τὸ Γεράκι νὰ βρῇ τὴν Ἑλλεν; Ὅμως τίποτα δὲν ἔγινε...

Ὁ Τζίμ Γκάφας καὶ ἡ μητέρα του Μάκ, ἡ Ἑλληνοαμερικανίδα κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ, εἶναι οἱ μόνοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο, πού ξέρουν ὅτι ὁ νεαρὸς ρέπορτερ εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸ θρυλικὸ Γεράκι, τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο. Πράγματι ὁ Μάκ Ντάνυ χάρις στὰ δυὸ θαυματουργὰ δαχτυλίδια — τὸ ἕνα μπλέ καὶ τὸ ἄλλο μὲ πράσινη πέτρα — πού φοράει στὰ δάχτυλά του καὶ πού τοῦ ἄφησε μοναδικὴ κληρονομιά πεθαίνοντας ὁ πατέρας του, ἀποκτάει καταπληκτικὲς ιδιότητες. Γίνεται ἄτρωτος ἀπὸ τὶς σφαίρες, ταξιδεύει στὸν ἀέρα σὰν ἀστραπή, κινεῖται κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα σὰ δελφίνι καὶ πραγματοποιεῖ ἀπίστευτα κατορθώματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλάει ὁλόκληρὴ ἡ Ἀμερική.

Ἡ Ἑλλεν ρίχνει ἐναντίον τῶν Κινέζων τὰ κιβώτια!

— Ἔτσι πού λές, Τζίμ!, συνεχίζει ἀναστενάζοντας ὁ Μάκ. Τὸ Γεράκι ἔκανε πολλὲς βόλτες αὐτὲς τὶς τρεῖς τελεῦταιες μέρες. Ἐφαξε παντοῦ, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὴν Ἑλλεν. Ἡ κοκινόμαλλοῦσα Γερμανίδα καὶ ἡ παρέα της ἐξαφανίστηκαν σὰν ν' ἄνοιξε νὰ τοὺς κατάπιε ἡ γῆ! Κι' ἕνας Θεὸς μονάχα ξέρε τί θὰ ὑποφέρῃ τώρα στὰ χέ-

ρια τους, ἂν εἶναι ζωντανὴ βέβαια ἀκόμα, ἢ Ἑλλεν...

Ὁ ἀραπακος αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μιλάει. Σουρῶνει μονάχα τὰ χεῖλια καὶ τὰ μεγάλα μάτια του γεμίζουν μελαγχολία. Καταλαβαίνει κι' αὐτὸς ὅτι, ἀφοῦ οὔτε τὸ Γεράκι μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὰ ἴχνη τῆς χαμένης κοπέλας, τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ γίνονται πολὺ σοβαρά.

Ἡ Ἑλλεν κλεισμένη σ' ἓνα δωμάτιο ποὺ μοιάζει σὰν τάφος, πεσμένη ἕναν πρωτότυπο τρόπο θανάτου...

ΚΑΙ εἶναι, πράγματι, πολὺ σοβαρὰ τὰ πράγματα γιὰ τὴν ὁμορφὴ καὶ τολμηρὴ βοηθὸ τοῦ νεαροῦ ἀστυνομικοῦ ρέπορτερ Μὰκ Ντάνυ. Ἡ Ἑλλεν Τζόρνταν περνᾷ πολὺ ἄσκημες ὥρες καὶ κάθε στιγμή ποὺ διαβαίνει τὴν φέρνει καὶ πιδὸ κοντὰ στὸ θάνατο. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δράδυ, ποὺ δέχτηκε ἓνα δυνατό χτύπημα στὸ κεφάλι, ὅταν κατάφερε νὰ τρυπώσῃ στὸ ὑπόγειο τοῦ Γιάγκ - Τσέγκ καὶ νὰ καταστρέψῃ μὲ τὸ πιστόλι τῆς τὸν μυστικὸ πομπὸ τῶν κατασκόπων ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, δὲ βοήθηκε εὐτε λεπτὸ ἡσυχία. Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ὁ Φρέλιχ ἔκανε ἓνα βιαστικὸ τηλεφώνημα στὴν Ἄννυ Γκάρντερ.

— Ἄκου, φροῦλαῖν, τῆς λέει. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος ποὺ μοῦ ἔστειλες δεμένο εἶναι περισσότερο πατριώτης ἀπὸ ὅσο φανταζό-

μουνα. Τοῦ πρόσφερα χιλιάδες δολλάρια, μὰ δὲν δέχτηκε νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ κατὰφερε νὰ μοῦ ἀρπάξῃ μέσα ἀπὸ τὰ χεῖρια καὶ τὸν χαρτοφύλακα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Γερακιοῦ, ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴ φορὰ μαῦρο μούτρο! (*) Ὑστερα πέτυχε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ Μπρούκ: Τώρα λοιπὸν ἐγκατέλειψα τὸ στρατηγεῖο τῆς πλατείας Οὐάσιγκτων. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὥρα βρίσκομαι στὸ σπῆτι τῆς 5ης λεωφόρου. Νὰ μετακινηθῆτε καὶ σεῖς. Τὸ μαγαζὶ τοῦ Γιάγκ - Τσέγκ ἔχει ἐπισημανθῇ καί, ὅπου νᾶναι, θὰ κυκλωθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Λοιπὸν, φύγετε ἀμέσως. Πηγαίνετε στοὺ Φοῦ - Λάγκ. Ἐκεῖ περιμένετε νέες ὁδηγίες μου. Ἐκεῖ θάρθῃ νὰ σᾶς ἀνταμώσῃ καὶ ὁ Μπρούκ!

— Ἐντάξει!, λέει ἡ Γερμανίδα μὲ τὰ γατήσια μάτια. Ἀλλὰ ἔχουμε ἐδῶ κι' ἐκείνη τὴ μελαγχροινὴ σπιούνα, τὴ φιλενάδα τοῦ νεαροῦ δημοσιογράφου. Τί νὰ τὴν κάνουμε;

— Σκοτώστε τὴν!, ἀπαντᾷ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ σύρματος μὲ λύσσα ὁ κακοῦργος. Ἀλλὰ θέλω νὰ βρῇτε ἓναν πρωτότυπο τρόπο θανάτου. Θέλω ὅταν βροῦν τὸ πῶμα τῆς ν' ἀνατριχιάσουν. Νὰ μάθουν ὅλοι πῶς τιμωροῦνται

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Ὁ Τζιμ Γκόφας θυμῶν!»

ἐκείνοι, πού μπερδεύονται
στά πόδια μας!

— Έντάξει! Θα γίνη ὅ-
πως θέλεις...

Ύστερα ἀπὸ λίγο, ἡ "Ελ-
λεν, φιμωμένη καὶ δεμένη χει-
ροπόδαρα, μεταφέρεται μέσα
σ' ἓνα κλειστό αὐτοκίνητο
ἀπ' τὸ ὑπόγειο τοῦ Γιάγκ-
Τσέγκ στὸ σπῆτι τοῦ Φού-
Λαγκ, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς
κινεζικῆς συνοικίας. Ἡ κο-
πέλλα προσπαθεῖ μέσα στὸ
σκοτάδι νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς
δρόμους πού περνᾶνε. Ὅμως
τοῦτο δὲν εἶναι καθόλου εὐ-
κολο. Ὅλα τούτα τὰ στενοσό-
κακα εἶναι σχεδὸν ὅμοια με-
ταξύ τους. Τὸ αὐτοκίνητο
σταματάει ἔξω ἀπὸ τὸ παλιὸ
ταίρκο, πού στὴν πρόσοψή
του ὑπάρχουν τρία μαγαζιά,
πού πουλᾶνε ἀντικείμενα κι-
νεζικῆς τέχνης. Ἡ "Ελλεν
σημειώνει στὸ νοῦ της κά-
ποιο ὄνομα πού διαδίδει
στὴν ἐπιγραφή ἑνὸς μαγα-
ζιου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τῆς
χρησιαστῇ.

— Ἐπρεπε νὰ τῆς δέσου-
με τὰ μάτια, λέει ἓνας ἀπὸ
τοὺς συμμορίτες στὴν Γκάρ-
ντερ. Δὲ μ' ἀρέσει ὁ τρόπος
πού κυττάζει ὅλα τὰ γύρω...

— Μὴν ἀνησυχῆς, Φράνκ!,
λέει ἡ Γερμανίδα μὲ τὰ κόκ-
κινα μαλλιά. Δὲν θὰ τῆς χρει-
αστῇ τίποτα ἀπὸ ὅ,τι βλέ-
πει. Τώρα πού ἔνω τὴν ἄδεια
τοῦ ἀφεντικοῦ, θὰ τὴν περι-
ποιηθῶ ὅπως τῆς ταιριάζει.

Ἡ "Ελλεν ἀκούει καὶ αἰ-
σθάνεται πολὺ ἄσχημα. Μέ-
σα στὸ βλέμμα της σαπίνι-
κῆς γυναίκας χοροπηδοῦν δυὸ

Ἡ γυνὴ τοῦ Γερμανικοῦ τσακί-
ζει τὴν προμετῇ Γερμανίδα.

μικροὶ διάβολοι. Ὁρισμένως
δὲ θὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἴχνος οἴ-
κτου γι' αὐτήν. Τὴν σπρώ-
χνουν βάνουσα σ' ἓνα ἀπὸ
τὰ μαγαζιά. Ἐνας κοντὸς
Κινέζος μὲ γυαλιστερὰ μά-
τια ἀνοίγει ἀδόρυδα ἀπὸ μέ-
σα τὴν πόρτα. Κάνει μιὰ βα-
θειὰ ὑπόκλισι, καθὼς ἀντι-
κρύζει τὴν Γκάρντερ, καὶ πα-
ραμερίζει γιὰ νὰ πεῖσουν οἱ
νυχτερικοὶ μουςαφίονδες ἀ-
νάμεσα στοὺς ὁποίους εἶναι
ἡ κοπέλλα. Ἡ συνοδεία προ-

χωρεί στα βάθος του μαγαζιού, που είναι γεμάτο από πορσελάνες, κοσμήματα και μικρά αγαλματάκια. Ο κοντός Κινέζος άνασκηώνει ένα κάρφο που είναι κρεμασμένο στον τοίχο και πιέζει με το δάχτυλό του ένα κουμπί. Ένα κομμάτι του τοίχου ύποχωρεί και φαίνεται ένα σκοτεινό άνοιγμα.

Περνοούν μέσα και η Έλ-λεν, καθώς ρίχνει μία ματιά

Η Γκάρντιερ, η σκληρή Γερμανίδα, επιτίθεται τότε!

πίσω της, βλέπει τον τοίχο να ξαναπηγαίνει στη θέση του άθόρυβα. Πίσω από τα τρία φαινομενικά ήσυχα μαγαζιά, υπάρχουν ένα πλήθος διάδρομοι και δωμάτια με μυστικές εξόδους και εισόδους. Η Έλ-λεν δεν το ξέρει ακόμα, αλλά σε λίγο θα μάθη πώς εδώ συγκεντρώνονται τα κίτρινα μέλη της συμμορίας του Φρέλιχ. Οι Κίτρινοι Δαίμονες ή Δράκοντες όπως τους λένε. Τούτοι οι Κινέζοι είναι οι πιο αίμοδόροι δολοφόνοι και ληστές, που έχει γνωρίσει ποτέ η Νέα Υόρκη. Δουλεύουν για λογαριασμό της σπείρας των κατσισκόπων και παίρνουν για κάθε φόνο είκοσι δολάρια. Τόσο έχουν διατιμήσει την ανθρώπινη ζωή!

— Κιού - Κιούϊ, λείε σ' έναν απ' αυτούς η Γκάρντιερ. Σου παραδίνω αυτή τη σπιούνα. Κλείδωσέ την σ' ένα από τα κρατητήρια και είσαι υπεύθυνος με το κεφάλι σου, αν δεν την προσέξεις όπως πρέπει. Μου χρειάζεται αύριο...

— Η έξοχότης σου, φρουλάϊν, να μείνη ήσυχη, αποκρίνεται εκείνος. Ο Κιού - Κιούϊ θα κάνει το καθήκον του.

Ο Κινέζος, που άκούει στο όνομα Κιού - Κιούϊ, είναι ένας λιγνός μονόφθαλμος κακούργος με μύτη άρπακτικού όρνέου. Αρπάζει την Έλ-λεν, την σέρνει σαν ένα άψυχο δέμα και την ρίχνει σ' ένα στενάχωρο κελί που μοιάζει σαν πηγάδι.

— 'Εδω δέν είναι άσκημα, μικρούλα μου!, τής λέει και τὸ μοναδικὸ μάτι του καρφώνεται με ἔχθρα ἀπάνω τῆς. 'Αν θέλῃς νὰ περάσουμε ὠραία, πρέπει νὰ εἶσαι φρόνιμο κορίτσι.

— Δὲ θὰ μοῦ λύσης τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια; ρωτάει ἡ Ἑλλεν. Δέν πιστεῦω νὰ φοδᾶσαι πῶς μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα...

'Εκεῖνος στέκει γιὰ μιὰ στιγμή συλλογισμένος.

— Αὐτὸ ναί, λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο. Αὐτὸ γίνεται.

Τῆς λύνει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ ἡ κοπέλλα κάνει μερικές κινήσεις νὰ ξεμουδιάσῃ. Ὁ Κινέζος τὴν κυττάζει. Θαυμάζει τὴν ὁμορφιά τῆς καὶ τὸ καλοφτιαγμένο νεανικό τῆς κορμί.

— Μὰ τοὺς προγόνους μου!, λέει ἀναστενάζοντας. Τόσο ὠραῖο κορίτσι καὶ νὰ εἶσαι σπιούνα τῆς ἀστυνομίας! Θὰ λυπηθῶ πολὺ αὔριο πού θὰ σὲ σφάζουνε...

Φεύγει καὶ ἡ Ἑλλεν ἀκούει μὲ παγωμένη καρδιά τὴν βαρεῖα πόρτα νὰ κλείνῃ καὶ νὰ κλειδώνεται πίσω του. 'Απὸ τοῦτον τὸν σκοτεινὸ τάφο δὲν πρόκειται νὰ βγῇ ζωντανή. Καὶ ὁ νοῦς τῆς πηγαίνει στὸν Μάκ Ντάνυ. Αὐτὸς εἶναι ἡ τελευταία τῆς ἐλπίδα. 'Αλλὰ πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ ἐδῶ μέσα πού τὴν κρατοῦν αἰχμάλωτη, νὰ τῆς προσφέρῃ βοήθεια; 'Αν ἦταν σὲ θέσι τουλάχιστον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ...

"Ενας ἐργατοκὸς παρουσιάζεται καὶ δίνει στὸν Μάκ ἓνα σημεῖωμα.

"Ενα σημεῖωμα ἀπελπισίας πρὸς τὸν ἡγεγῆτορ Μάκ Ντάνυ...

ΗΕΛΛΕΝ περνάει ἄσκημες μέρες καὶ νύχτες. "Ενα σωρὸ φριχτοὶ ἐφιάλτες τὴν βασανίζουν. Τὸ πρωτὶ τῆς τρίτης μέρας ὁ Κινέζος δεσμοφύλακας τῆς Κιου - Κιουί τῆς φέρνει τὰ νέα μαζί μ' ἓνα φλυτζάνι τσάι.

— Σήμερα ἡ ἐξοχότης τῆς ἡ Φρουλαῖν Γκάρντερ μοῦ ζή-

τῆσε τὴ γνώμη μου, τῆς λέει καὶ χαμογελάει ἄσκημα. Ζήτησε νὰ τῆς ὑποδείξω ἕναν τρόπο θανάτου πού νὰ κάνη ἐντύπωσι. Τῆς ὑπέδειξα δύο. Ἐσὺ τί προτιμᾷς; Νὰ σὲ ρίξουν σ' ἕνα καζάνι με κατὸ λάδι νὰ τηγανιστῆς ἢ νὰ σὲ σταυρώσουν;

Ἡ κοπέλλα γίνεται χλωμὴ κι' ἡ καρδιά της φτεροκοπᾷ τρομαγμένη. Φυσικὰ τὸ ξέρει πὼς δὲν ἔχει ἐλπίδες ζωῆς. Ἀλλὰ νὰ πεθάνη μ' ἕναν τέτοιο φοβερὸ θάνατο; Αὐτὸ εἶναι ἕνα φοβερὸ μαρτύριο...

— Δὲ μιλάς; τὴ ρωτᾷ ὁ Κινέζος. Φαίνεται ὅτι δὲ σ' ἀρέσει οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος τρόπος.

Ἡ Ἑλλεν τὸν κυττάζει λοξά. Τρεῖς μέρες φυλακισμένη ἐδῶ μέσα δὲ μιλάει. Μὰ τώρα δὲν κρατιέται.

— Ὅταν μεθαῦριο θὰ σὲ πιάσουν, τοῦ λέει καὶ ἡ φωνὴ της δὲν τρέμει καθόλου, καὶ σοὺ περάσουν τὰ χέρια στὰ σίδερα, θὰ τοὺς πῶ νὰ σὲ ρωτήσουν καὶ σένα γιὰ κάτι τέτοιο. Ἄν προτιμᾷς δηλαδή μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμό ἢ τὰ καλῶδια τῆς ἡλεκτρικῆς καρέκλας στὸ κεφάλι καὶ στὰ χέρια σου.

Τὸ μούτρο τοῦ Κινέζου κακούργου γίνεται ἀπότομα στυφὸ καί, πρὶν προφτάσῃ ἡ Ἑλλεν νὰ φυλαχτῇ, δέχεται μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ στομάχι.

— Νὰ γιὰ νὰ μάθης νὰ κάνης τὴν ἔξυπνη!, τῆς λέει.

Ὑστερα τὶς γυρίζει τὴ ράχη καὶ φεύγει ἀπ' τὸ δωμά-

τιο, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα. Ἡ κοπέλλα στηρίζεται στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Τοῦτο τὸ ξαφνικὸ χτύπημα τῆς ἔκοψε τὴν ἀνάσα. Πονάει, ἀλλὰ δαγκώνει τὰ χεῖλη της γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ ξεφωνήσῃ. Στὰ μάτια της ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἀπόφασι. Πρέπει νὰ τὰ παῖξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Ἔτσι κι' ἔτσι, εἶναι πού εἶναι χαμένη. Καλύτερα λοιπὸν νὰ πεθάνῃ μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στήθος παρά.... Ἀνατριχιάζει καὶ πού τὸ συλλογίζεται ἀκόμα. Θεέ μου, δὲν ὑπάρχει πιὸ φριχτός θάνατος ἀπὸ ἐκεῖνον πού τῆς ἐτοιμάζουν!

Καὶ τότε τὸ βλέμμα της καρφώνεται σ' ἕνα μικρὸ καγκελοφραχτο παράθυρο πού βρίσκεται ψηλά, σύρριζα μὲ τὸ ταβάνι. Νὰ φτάσῃ δέβαια ὡς κεῖ πάνω εἶναι ἀδύνατο. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἄνοιγμα μπορεῖ νὰ τῆς χρησιμέψῃ σὲ κάτι. Μιὰ θαμπὴ ἐλπίδα ἀρχίζει νὰ τρεμοσβύνῃ μέσα της. Εὐτυχῶς τὸ στυλὸ καὶ τὸ καρνέ εἶναι στὴν τσέπη της. Δὲν τῆς τὸ πήραν. Σκίζει ἕνα φύλλο καὶ γράφει: «Βρίσκομαι στὴν κινεζικὴ συνοικία πίσω ἀπὸ τὸ παλαιὸ πωλεῖο τοῦ Λη - Τσάγκ. Κιν δυνεύω. Ἑλλεν Τζόρνταν.» Καὶ ὕστερα προσθέτει ἀπὸ κάτω σὰν σὲ ὑστερόγραφο: «Παρακαλῶ τὸ σημεῖωμα αὐτὸ νὰ δοθῇ στὸν κ. Μὰκ Ντά-νυ στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Νταϊήλυ Χέραλντ». Τυλίγει τὸ χαρτί σ' ἕνα μικρὸ μεταλικὸ κέρμα τοῦ ἐνὸς σέντς

καὶ σημαδεύει τὸ παράθυρο. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀποτυγχάνει. Ἡ μικρὴ χαρτινὴ μπαλίτσα χτυπάει στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου καὶ πέφτει πίσω πάλι, στὰ πόδια τῆς. Ξαναδοκιμάζει. Τὴν τρίτη φορά, τὸ σημεῖωμα περνάει ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ Ἑλλεν ἀφήνει ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἄν τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ ἔβῃ κάποιος περαστικός, ποῦ δὲν ἀνήκει στὴ συμμορία τοῦ Κίτρινου δράκοντα, καὶ τὸ δώσῃ ἐγκαίρως στὰ χέρια τοῦ Μάκ, θὰ σωθῇ. Διαφορετικὰ ὅλα εἶναι χαμένα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὅμως πρέπει νὰ κάνῃ κάτι κι' αὐτή. «Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», ἔλεγε ἓνα ἀρχαῖο ἐλληνικὸ ρητὸ ποῦ τοὺς μάθαιναν στὸ κολλέγιο. Θὰ κινηθῇ λοιπὸν κι' αὐτή. Περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μάκ ἤτανυ ἴσως καταφέρει κάτι...

Ἐχει προσέξει ὅτι ὁ μονόφθαλμος Κινέζος κακούργος, ὅταν πρὶν λίγες στιγμὲς τὴν χτύπησε ξαφνικὰ στὸ στομάχι κι' ἔφυγε ξαναμένος καὶ σχεδὸν τρέμοντας, γιὰ τοῦ θυμήσε τὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα ποῦ τὸν περίμενε, βρόντησε πίσω του τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν τὴν κλείδωσε. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ γελάσῃ. Φυσικὰ αὐτὸ ποῦ σχεδιάζει νὰ κάνῃ εἶναι μιὰ τρέλλα. Καὶ ἀνοιχτὴ νὰ εἶναι ἀκόμα ἡ πόρτα τί θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ μέσα στὸν λαβύρινθο αὐτὸν τῶν διαδρόμων; Τὸ ξέ-

ρει πῶς οἱ Κινέζοι ποῦ κυκλοφοροῦν ἐκεῖ μέσα δὲν θὰ διστάσῃ νὰ τῆς ρίξουν στὸ ψαχνό, ὅταν καταλάβουν πῶς ἐτοιμάζεται ν' ἀποδράσῃ. Θὰ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τόσα μάτια.

Ὡς τόσο προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Φουχτιάζει ἐλαφρὰ τὸ πόμολο καὶ τὸ γυρίζει. Εἶναι πραγματικὰ ἀνοιχτή! Κάτι φτεροκοπάει χαρούμενα μέσα τῆς. Τὴν ἀνοίγει σιγά. Βγάζει πρῶτα τὸ κεφάλι τῆς. Ὁ διάδρομος εἶναι μισοσκοτεινός. Ἄφουγκράζεται. Δὲν ἀκούει τίποτα. Κάνει μερικὰ βήματα. Ἀκούει κάποιον ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ βάθος. Κούβεται πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχή τοῦ τοίχου. Ἕνας ψηλὸς λιγνὸς Κινέζος περνάει διαστικὰ ἀπὸ μπροστά τῆς χωρὶς νὰ τὴν προσέξῃ. Ἄν τὸν ἐπαιρνε τὸ κατόπι; Μιὰ τρελλὴ ἰδέα τῆς περνάει ἀπ' τὸ μυαλό. Τοῦτος ὁ κίτρινος μπορεῖ νὰ πηγαίνει πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἄν τὸν ἀκολουθήσῃ λοιπὸν, δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ ξεγλυστούσῃ ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Ἀρχίζει νὰ δαδίζει διαστικὰ πίσω του πατώντας στὰ λαστιχένια τακούνια τῆς καὶ προσπαθώντας νὰ μὴ τὴν ὀντιληφθῇ...

Ἡ Ἑλλεν στάνει στὸ κατώφλι τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ ἡ λαβὴ ἐνὸς ὅπλου τὴν ξαναφέρει κοντὰ στὸ θάνατο.

ΑΛΛΑ ἡ Ἑλλεν Τζόρνταν δὲν ἔχει τύχη. Βρίσκεται

ἀκριβῶς στὴ στροφή τοῦ διαδρόμου ὅταν ξαφνικά κάποια πόρτα ἀνοίγει στὸ δεξιό της χέρι καί, πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ, πεφτεῖ ἀπάνω σὲ τρεῖς μικρούς, μὲν Κινέζους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸν μονόφθαλμο Κιοῦ - Κιοῦ.

— Χό! Χό! Ἡ ἄσπρη σπιούνα!, ξεφωνίζει. Ἀπάνω της, παιδί!

Ἡ κοπέλλα αἰσθάνεται νὰ τῆς κόβονται τὰ γόνατα καὶ θγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Σχεδὸν ἀμέσως ὁμῶς συνέρχεται καὶ ἡ γροθιά της πέφτει μὲ δύναμι ἀνάμεσα στὰ δύο φρύδια τοῦ πρώτου πού τὴν ζυγώνει. Ἐκεῖνος θλαστήματι καὶ κλονίζεται πρὸς τὰ πίσω. Τότε ὁ δεύτερος μουντάρει ἀπάνω της καὶ στὰ χέρια του ἀστράφτει ἡ λεπίδα ἑνὸς μαχαίριου.

— Ὅχι μαχαίρια!, φωνάζει ὁ μονόφθαλμος. Ἡ φροῦλαὶν τὴ θέλει ζωντανή. Μὴ τὴν σκοτώσῃς!

Ἐκεῖνος γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ ἡ Ἑλλεν, πού στὴ θέα τοῦ μαχαίριου νοιώθει μιὰ παγωνιά νὰ τὴν τυλίγῃ, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ φυσικά πὺς μπορεῖ νὰ τὴ θγάλλῃ αὐτὴ ἡ φυγή.

— Στάσου!, τῆς φωνάζει ὁ Κιοῦ - Κιοῦ. Εἰσαὶ κουτὴ ἂν νομίζῃς πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Ἀκούει τὸ ποδοβολητὸ τῶν κακούργων πὺς τρέχουν τὸ κατόπι της, ἀλλὰ δὲ σταματᾷ. Βρίσκει μπροστά της μιὰ σιδερένια σκάλα. Τὰ

γυμνασμένα πόδια της τινάζονται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀνεβαίνει τρία - τρία τὰ σκαλοπάτια. Εἶναι σίγουρη πῶς τούτῃ ἡ σκάλα θγάζει σὲ κάποια ταράτσα. Ἄν καταφέρῃ νὰ φτάσῃ ἔως ἐκεῖ, σίγουρα θὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ. Θὰ καλέσῃ βοήθεια καὶ κάποιος θ' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς της.

Φτάνει στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι. Ἀπὸ κάτω ἔρχονται ἐκεῖνοι πὺς τὴν κυνηγοῦν. Μὰ τώρα δὲν εἶναι τρεῖς μονάχα. Ὁ θόρυβος, οἱ φωνές καὶ τὸ ποδοβολητὸ ἔχουν προκαλέσει μεγάλη ἀναστάτῳσι μέσῳ σὲ τούτῃ τῇ λυκοφωλιά τῆς συμμορίας τοῦ Κίτρινου Δράκοντα καὶ ὅσοι κακούργοι βρίσκονται τὴν ὥρα αὐτὴ ἐκεῖ μέσα τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν Κιοῦ - Κιοῦ καὶ τὴν παρέα του. Γιατὶ ὁ κίνδυνος εἶναι κοινὸς γιὰ ὅλους. Σὲ περίπτῳσι πὺς ἡ κοπέλλα τούτῃ ξεφύγῃ, εἶναι ὅλοι χαμένοι. Ἡ ἀστυνομία θὰ κυκλώσῃ τὸ κτίριο καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ αὐτόματα τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἐφ-Μπι-Ἀὶ νὰ σπέρνουν τὸν θάνατο ἀνάμεσά τους.

Τρέχουν λοιπὸν ὅλοι μαζί νὰ τὴν προλάβουν. Ἡ Ἑλλεν τοὺς βλέπει. Ἐκεῖ μπροστά της τὸ κεφαλόσκαλο εἶναι στιβαγμένα μερικὰ κιβώτια. Πίσω ἀπ' τὰ κιβώτια εἶναι ἡ πόρτα. Αὐτὴ τὴν πόρτα πρέπει ν' ἀνοίξῃ γιὰ νὰ σωθῇ.

— Παραδόσου!, ἀκούει μιὰ φωνὴ ἀπὸ κάτω.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται!, ἀ-

παντάει ἡ κοπέλλα καὶ σφίγ-
γει τὰ δόντια.

Ἀρπάζει στὰ γερά της χέ-
ρια τὸ πρῶτο κιβώτιο· πού
βρίσκεται μπροστά της· καὶ
τὸ ἀφήνει· νὰ κατρακυλήσῃ
στὴ σκάλα. Ἐκεῖνοι πού βρί-
σκονται πιὸ κοντά της δέχον-
ται ἀπάνω τους τὸν βαρὺ ὄγ-
κο καὶ ἀνατρέπονται. Ξεφω-
νητὰ πόνου καὶ θλαστήριες
ἀκούγονται. Ἡ Ἑλλεν ἀνα-
σηκώνει κι' ἄλλο κιβώτιο.
Ὑστερα κι' ἄλλο κι' ἄλλο.
Ἐνα ἀπ' αὐτά, καθὼς κατρα-
κυλάει, σπάει καὶ χιλιάδες
σφαῖρες ξεχύνονται παντοῦ.
Ὅλα λοιπὸν τοῦτα τὰ κιβώ-
τια εἶναι γεμάτα σφαῖρες!
Τὸ ἄντρο τῶν Κιτρίνων Δρα-
κόντων εἶναι ἓνα ἀληθινὸ ὀ-
πλοστάσιο.

Τώρα ὅσοι βρίσκονται στὴ
σκάλα, ἄλλοι τραυματισμέ-
νοι σοβαρὰ κι' ἄλλοι ἐλαφρό-
τερα, ὀπισθοχωροῦν. Καθὼς
φτάνουν ὅμως πίσω στοὺς διά-
δρομο, ἀρχίζουν νὰ πυροβο-
λοῦν. Μερικὲς σφαῖρες σφυ-
ρίζουν γύρω ἀπὸ τ' αὐτιά
της σὰν σφήκες.

— Μὴ ρίχνετε! Μὴ ρίχνε-
τε!, φωνάζει ἓνας. Μερικὰ
ἀπ' τὰ κιβώτια ἔχουν χειρο-
βομβίδες. Θὰ τιναχτοῦμε ὅ-
λοι στὸν ἀέρα!

Ἐνα χαμόγελο θριαμβοῦ
ἀστράφτει στὰ χεῖλη της τολ-
μηρῶς κοπέλλας. Ἀκούει τὴν
ἀπεγνωσμένη κραυγὴ καὶ χα-
μογελαίνει. Ἀπότομα σταμα-
τοῦν οἱ πυροβολισμοί. Τώρα
λοιπὸν ὁ δρόμος πρὸς τὴ σω-
τηρίαν εἶναι ἀνοιχτός. Φτάνει
νὰ μὴν εἶναι κλειδωμένη ἡ

πόρτα, πού δγάζει πρὸς τὴν
ταράτσα.

Ἀλλὰ ἡ πόρτα ἀκριβῶς
αὐτὴ τὴ στιγμή ἀνοίγει· πί-
σω ἀπὸ τὴ ραχὴ της. Ἐνα
μοῦτρο οὐρακουτάγκου προ-
βάλλει. Ὁ Μπρούκ! Καὶ πί-
σω του ἀκριβῶς ἔρχεται ἡ
κοκκινομαλλοῦσα Γκάρντερ.
Τὸ χερί του Μπρούκ ὠπλισμέ-
νο μ' ἓνα περιστροφικὸ δια-
γράφει ἓνα τόξο στὸν ἀέρα
κι' ἡ λαβὴ τοῦ πιστολίου του
χτυπάει μὲ δύναμι τὸ κεφά-
λι τῆς νέας. Ἡ Ἑλλεν αἰσθά-
νεται νὰ κλονίζεται κι' ἀ-
κούει τὸ οὐρλιαχτὸ ἐκείνων
πού βρίσκονται στὴ βάση τῆς
σκάλας. Οὐρλιαζαν ἀπὸ χα-
ρὰ. Ὑστερα δυὸ γερά μπρά-
τσα νὰ τὴν ἀνασηκώσουν.

— Ἐμπρός, Μπρούκ!,
γρυλλίζει ἡ Γερμανίδα μὲ τὰ
γατίσια μάτια. Αὐτὴ ἡ σπι-
οῦνα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη!
Νὰ τελειώνουμε!

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα,
καθὼς ἀνοίγει τὰ μάτια, ἡ
Ἑλλεν Τζόρνταν βλέπει ὅτι
βρίσκεται σὲ μιὰν ἄλλη κά-
μαρη. Τὴν ἔχουν ξαπλώσει σ'
ἓνα ντιβάνι μὲ δεμένα τὰ χέ-
ρια. Δίπλα της κάθεται ἓνας
λιγνὸς Κινέζος μ' ἓνα πιστό-
λι στὸ χερί. Πιὸ ἐκεῖ στέκει
ἡ Ἄννυ Γκάρντερ. Ὁ Μπρούκ
κότι ἐτοιμάζει.

— Καλὰ ξυπνητούρια!
τὴν εἰρωνεύεται καθὼς τὴν
βλέπει νὰ συνέρχεται. Σὲ λί-
γο θὰ κοιμηθῇ ὅμως γιὰ κα-
λά.

Ἡ Ἑλλεν νοιώθει ἕναν δυ-
νατὸ πᾶν στοὺς κεφάλι. Δὲν
μιλάει.

— Θέλεις νὰ σοὺ πῶ τί ἐτοιμάζει ὁ Μπρούκ; συνεχίζει μ' ἓνα ἀπαίσιο χαμόγελο ἡ Γερμανίδα. Τὴν κηδεῖα σου! Θὰ πεθάνῃς μ' ἓνα γλυκὸ θάνατο. Θὰ σὲ σταυρώσου με ἀπάνω σὲ μιὰ φαοδεῖα σανίδα. Θὰ σοὺ τρυπήσουμε μὲ καρφιά τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια κι' ὅταν παραδώσης τὸ πνεῦμα, θὰ σὲ πᾶμε στὴ διασταύρωσι τοῦ μεγάλου δρόμου, ποὺ βρίσκεται στὴν πλατεῖα Μόνρεϋ. Ἐκεῖ θὰ σὲ βροῦν τὸ πρῶτ' μὲ μιὰ ἐπιγραφοὺ καρφωμένην στὸ στήθος του. «Ἔτσι τιμωρεῖ ἐκείνους ποὺ μπερδεύονται στὰ πόδια του ὁ "Ἐντμοντ Φρέλιχ!" Τί λές, δὲν θὰ κάνῃ ἐντύπωσι;

— Εἶσαι ἓνα κτήνος!, λέει ἡ Ἑλένη. Κάποτε ὅμως καὶ πολὺ σύντομα, θὰ πληρώσῃς γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά σου.

Ἡ κοκκινουαλλοῦσα Γερμανίδα ξεσπάει σ' ἓνα νευρικό γέλιο.

— Εἶσαι ἡλιθία... Ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ πάψῃς νὰ μιλάς!

Ἦδη γυρίζει στὸν Μπρούκ.

— Ἔτοιμα τὰ καρφιά, Μπρούκ; ρωτᾷ.

— Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶναι ὅλα ἔτοιμα, φρουλαῖν, ἀπαντᾷ αὐτός...

Ἡ Γκάρντερ ἀνάβει τσιγάρο καὶ πηγαίνει πρὸς κοντὰ στὴν Ἑλένη.

— Θὰ σοὺ πῶ κι' ἓνα νέο ποὺ θὰ σὲ γεμίσῃ χαρά, τῆς λέει. Μάθε πῶς τὸ σημεῖωμα ποὺ πέταξες ἀπ' τὸ παράθυρο, προσκαλώντας τὸν φίλο σου τὸν Μάκ Ντάνυ νὰ σὲ βο-

ηθῇσῃ, ἔπρεπε στὰ χέρια μας. Ἡ κοπέλλα δαγκώνει τὰ χεῖλη. Πάει χάθηκε καὶ ἡ τελευταία ἐλπίδα.

— Ὁ! μὴ στεναχωρεῖσαι!, συνεχίζει ἡ Γερμανίδα καὶ ἡ φωνὴ τῆς μοιάζει σὰ σφύριγμα φιδιοῦ. Τὸ σημεῖωμα παραδόθηκε στὰ χέρια του. Μὲ τὴ διαφορά πῶς ἐκείνος ποὺ τοῦ τὴ πῆγε ἦταν ἕνας ἄνθρωπος δικός μας. Τὸ πῆρε καὶ σὲ λίγο θαρρῇ νὰ σέ... ἀπελευθερώσῃ καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, θὰ πέσῃ στὸ δόκανο ποὺ τοῦ ἔχω στήσει. Κατάλαδες;

Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα ἔχει φυσικὰ κατάλαβε. Ξέρει τώρα ὅτι δὲν κινδυνεύει μονάχα αὐτὴ. Σὲ λίγο θαρρῇ νὰ πέσῃ ἀνάμεσα στοὺς Κίτρινοὺς Ἀράκοντες καὶ ὁ Μάκ Ντάνυ. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ποὺ εἶναι ὅτι προσφιλέστερο ἔχει σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Κι' ἐνῶ μερικὰ δῆματα πρὶο κεί γίνονται οἱ προετοιμασί-ες γιὰ τὸν μαρτυρικό θάνατό τῆς, ἡ σκέψις τῆς στρέφεται πρὸς τὸν ὁμορφο ἔφηδο μὲ τὰ εὐγενικά αἰσθήματα καὶ τὴ γενναία καρδιά.

Τὸ θηλυκὸ Γεράκι προ-
πλαθῶντας νὰ σώσῃ
μιὰ κοπέλλα ποὺ κινδυ-
νεύει, ἀρχίζει τὴν κε-
ραυνοβόλο δράσι του

ΕΝΑΣ ἄνθρωπος μὲ ἐργα-
τικὴ περιβολὴ ἐμφανί-
ζεται στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημε-
ρίδος «Ντὰϊηλυ Χέραλντ» καὶ
ζητᾷ τὸν κύριο Μάκ Ντάνυ.
Τὸν στέλνουν στὸ γραφεῖο

του νεαρού ρέπορτερ, όπου αυτός γράφει και ο Τζιμ Γκάφας ο χαζός και λιχουδής άρραπάκος προστατευόμενός του, καθισμένος άπέναντί του, μασάει ...τσίκλες για να πάνε κάτω τὰ φαρμάκια.

Ο άνθρωπος λοιπόν με την έργατική περιβολή χτυπάει την πόρτα καί, όταν άκούει από μέσα ένα «έμπρός» την άνοίγει και μπαίνει στο γραφείο.

— Ο κύριος Μάκ Ντάνυ, παρακαλώ; ρωτάει και βγάζει τὸ κατέλλο του.

— Έγώ, άπαντάει χωρίς όρεξι ο Μάκ. Τί θέλετε;

— Έχω ένα σημείωμα για τὸ λόγου σας, λέει. Είναι γραμμένο από μιὰ κοπέλλα.

Ο νεαρός ρέπορτερ τινάζει απ' τὸ καθισμά του. Κάτι φτεροκοπάει χαρούμενα μέσα του.

— Σημείωμα; Ποῦ εἶναι; ρωτάει με άγωνία.

Ο έπισκέπτης βγάζει από την τσέπη του ένα κομμάτι τσαλακωμένο χαρτί και τὸ δίνει. Με την πρώτη ματιά ο Μάκ άναγνωρίζει τὸν γραφικό χαρακτήρα τῆς "Έλλην. Διαβάζει: «Βρίσκομαι στην κινεζική συνοικία πίσω από τὸ καλαισιωμένο τὸ Λη - Τσάγκ. Κινδυνεύω. "Έλλην Τζόρνταν».

— Περνούσα, λέει ο άνθρωπος με την έργατική περιβολή, έξω από τὸ μαγαζί τὸ Λη - Τσάγκ όταν μούρθε στο κεφάλι ένα σέντσι τυλιγμένο μ' αυτό τὸ χαρτί. Τὸ διάβασα και σὰς τόφερα.

— Εὐχαριστῶ, λέει ο Μάκ. Πάρε αυτά τὰ δέκα δολλάρια για τὸν κόπο σου...

Καί, χωρίς να περιμένη περισσότερες εξηγήσεις, βγαίνει σὰ σίφουνας απ' τὸ γραφείο, μπαίνει στο άσανσέρ, βγαίνει στο ισόγειο κι' ύστερα από τρία λεπτά ή μι κρή γκρίζα κουρσα του ταξιδεύει με όλη της τήν ταχύτητα πρὸς τήν κινεζική συνοικία. Ξέρει πὸς κάθε λεπτό που περνάει είναι πολύτιμο για τὴ ζωή τῆς "Έλλην Τζόρνταν. Όσο πιο γρήγορα φτάσει κοντά της, τόσο τὸ καλύτερο. Σφίγγει τὰ δόντια και πατάει τὸ γκάζι. Τὸ αυτοκίνητο τρέχει σὰ βολίδα και ένα τέταρτο άργότερα σταματάει ένατὸ μέτρα μακριά από τὸ μαγαζί τὸ Λη-Τσάγκ. Πρὶν καλά - καλά σβύση ή μηχανή, ο Μάκ Ντάνυ σαλτάρει και βρίσκειαι στο δρόμο. Με βιαστικό βήμα μπαίνει στο μαγαζί τὸ Κινέζου παλαιοπώλη. Αὐτὸς παρασταίνει τὸν ξαφνιασμένο.

Ο νεαρός ρέπορτερ πηγαίνει κατ' εὐθειαν άπάνω του.

— Με ξέρεις και σὲ ξέρω!, τὸ λέω με φωνή γεματη άπειλή. Δείξε μου πὸς μπορῶ να περάσω πίσω από τὸ μαγαζί σου.

Εκείνος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Άκου, Λη - Τσάγκ! Οί πολλὲς κουβέντες βλάπτουν! Έμπρός, κούνα τὸ χέρι σου και δείξε μου πὸς μπορῶ να βρῶ μιὰ κοπέλλα που ζή-

τάω... Μπορεί ή υπομονή μου να εξαντληθῇ καὶ τότε...

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Μάκ σταματάει νὰ μιλάει. Κάτι σκληρὸ πιέζει τὰ νεφρὰ του. Ἡ κἀννη ἑνὸς πιστολίου ἀκου-

Τότε τὸ Γεράκι σκορπίζει τὸ θάνατο στοὺς κακούργους!

μπάει ἀπάνω του καὶ ὁ Λῆ - Τσαγκ τοῦ χαμογελάει τώρα γλυκά, ἐνῶ μέσα στοῦ βλέμμα του ἀστραφτοὺν οἱ λεπίδες τοῦ μίσους.

— Προχώρα καὶ μὴν κάνης τὴν ἐλαχίστη κίνησι!, μουγ-

γρίζει ὁ ἄνθρωπος ποὺ δρίσκειται πίσω ἀπὸ τὸν δημοσιογράφο. Ἄν κουνηθῇς θὰ σοὺ ἀνοίξω δυὸ κουμπότρυπες στὰ νεφρὰ καὶ θὰ δάλης τὰ κλάμματα... Ἄν εἶσαι φρόνιμος, θὰ σὲ πάω κοντὰ στὴν κοπέλλα ποὺ ζητᾷς.

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ δὲν κινεῖται. Παρακολουθεῖ μονάχα τώρα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸν Κινέζο παλαιопώλη. Ὁ Λῆ - Τσαγκ ἀνασηκώνει ἓνα κάδρο καὶ τὸ δάχτυλό του πιέζει ἓνα κουμπί. Ἐνα μέρος τοῦ τοίχου υποχωρεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πιστόλι σπρώχνει τὸν Μάκ Ντάνυ πρὸς τὰ ἔμπρός. Ὁ δημοσιογράφος γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κινέζου.

— Γεῖά σου, Λῆ - Τσαγκ!, τοῦ λέει. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἀνοίξες τὴν πόρτα. Μά, ὅταν ξαναγυρίσω σὲ λίγο, δὲ θὰ μείνῃ τίποτα ὀρθὸ ἐδῶ μέσα καὶ τὸ κεφάλι σου θὰ ἔχῃ ἀνοίξει στὰ δύο.

— Ἀντε! Βάδιζε καὶ ἄφησε τὶς κουδέντες!, ἀποκρίνεται ὁ Κινέζος. Δὲν πρόκειται νὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ Μάκ περνάει τὴ μυστική πόρτα καὶ θρίσκειται στὴ φωλιὰ τῆς συμμορίας Κίτρινοι Δράκοντες. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ μισοσκοτεινὸ διάδρομο. Τώρα ὅλα εἶναι ἐν τάξει κι' ἓνα ἀδιόρατο χαμόγελο ἀνθίζει στὰ χεῖλη του.

— Θὰ πάμε μακριά, φίλε; ρωτᾷ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν συνοδεύει.

— Μερικὰ βήματα καὶ φτάσαμε. τοῦ λέει εἰρωνικά

αυτός. Μὴ γίνεσαι νευρικός. Νά! Ἄκου τὴν κοπέλλα σου πῶς τραγουδάει...

Ἐνα οὐρλιαχτὸ ἀπελπισί-
ας φέρνει στ' αὐτία του. Εἶ-
ναι ἡ φωνὴ τῆς Ἑλλεν ποὺ
ζητάει βοήθεια. Μέσα του
νοιώθει μιὰ κρυφὴ χαρὰ ποὺ
τὴν προφταίνει ζωντανή. Μὰ
μέσα σὲ τοῦτη τὴ χαρὰ φουν-
τώνει μιὰ φοβερὴ ὀργή. Τὰ
οὐρλιαχτά της δείχνουν πῶς
ὑποφέρει.

— Δὲν τραγουδάει γλυ-
κὰ λοιπὸν τὸ κορίτσι; ρω-
τάει πάλι ἐκεῖνος ποὺ κρα-
τάει καρφωμένο τὸ πιστόλι
του στὰ νεφρὰ τοῦ δημοσιο-
γράφου...

— Ναι. Πολὺ γλυκά!, κά-
νει ὁ Μὰκ καὶ τεντώνοντας
καὶ τὴν τελευταία ἵνα τῶν μυ-
ῶνων του κάνει μιὰ ἐπικίδυ-
νὴ ἀκροβατικὴ κίνησι. Σαλ-
τάρει πλάγια, ἀναπηδάει,
παίρνει μιὰ βόλτα στὸν ἀέ-
ρα καὶ τὸ χέρι του σὰ σιδε-
ρένιο σφυρὶ ξεβιδώνει τὸ σα
γόνι τοῦ συμμορίτη.

— Σοὺ τὴν ἀναψα!, μουγ-
γρίζει αὐτὸς τρελλὸς ἀπὸ
τὸν πόνο καὶ τὴ λύσσα.

— Τώρα εἶναι ἀργά πιά!
ἀποκρίνεται ὁ νεαρὸς ρέπορ-
τερ.

Καὶ φέρνει τὴ μπλὲ πέτρα
τοῦ δαχτυλιδιοῦ ποὺ φοράει
στὴ γλώσσα του. Μιὰ πιστο-
λιά πέφτει καὶ μιὰ σφαῖρα
καρφώνεται στὸ ταβάνι. Μέ-
σα σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὸ
θαυματουργὸ ὑγρὸ ποὺ κρύ-
βεται κάτω ἀπὸ τὴν μπλὲ πέ-
τρα ἔχει κάνει τὴν ἐπίδρασί
του. Ὁ Μὰκ Ντάνυ νοιώθει

τὰ μπράτσα του νὰ γίνωνται
σκληρὰ σὰν ἀτσάλι καὶ ὁ ἀ-
έρατος, ἄτρωτος ἀπὸ τὴς
σφαῖρες θώρακας τὸν τυλίγει.
Τὰ ροῦχα του χάνονται καὶ
τὴ θέσι τους παίρνουν μιὰ

Ὁ Γκάρφας δραπετίζει ἀπὸ τὴν κα-
πνοδόχο καί... ἀντικρύζει ἕνα
πιστέλι.

γαλάζια φόρμα μὲ κεντημένο
στὸ στήθος ἕναν κεραυνὸ καὶ
μιὰ κόκκινη μπερτὰ ποὺ κρέ-
μεται στοὺς ὤμους του. Ὁ
συμμορίτης γουρλώνει τὰ μά-
τια.

— Τὸ Γεράκι!, ξεφωνίζει.
Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος!

—Εἶσαι ἐν τάξει, κακοῦργε! Τὸ βρήκες! Ἀλλὰ οὐκ ἐν θά τὸ ξαναπῆς ἄλλη φορά.

Καὶ ἡ βαρεῖα γροθιά τοῦ Γερακίου τοῦ συντρίβει τὸ κρανίον καὶ τοῦ βουλώνει γιὰ πάντα τὸ στόμα.

Ἡ Ἑλλεν Τρόνταν γλυτώνει ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θανάτου μ' ἓνα καρφὶ στὴ ματωμένη τῆς παλάμη...

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ἔχει ἀναστατώσει ὅλη τούτη τὴν κακουργοφωλιά. Οἱ Κίτρινοι Δράκοι ξεχύνονται στὸ διάδρομο μὲ τὰ αὐτόματα στὸ χέρι. Γλῶσσες φωτιάς ἀστράφτουν ἀπὸ παντοῦ καὶ ἐκατοντάδες σφαῖρες βουίζουν στὸν αέρα. Μὰ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸ Γεράκι! Οἱ γροθιές του καὶ τὰ πόδια του τινάζονται δεξιά κι' ἀριστερά καὶ σὲ κάθε χτύπημα πέφτει κι' ἓνας νεκρός. Τούτη τὴν ὥρα δὲν ἀστειεύεται. Σὰν σίφουνας ὀρμάει πρὸς τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου ἀκούει τὶς κραυγὰς τῆς Ἑλλεν. Ρίχνει ἀπάνω τῆς ὀλάκερο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του καὶ ἡ πόρτα πέφτει μὲ πάταγο. Μπαίνει μέσα στὴν κάμαρα κι' ὁ Μπρούκ πού δοκιμάζει νὰ πυροβολήσῃ δέχεται ἓνα κεραυνοβόλο χτύπημα στὸ στήθος πού τὸν στέλνει στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Τὸ κρανίον του βροντᾷ στὸ χοντρὸ ντουδάρκι κι' ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν ματωμένοι ἀφροὶ καθὼς γλυστρᾷ στὸ πάτωμα.

Τὸ βλέμμα τοῦ σὰν κοφτερὴ λεπίδα κάνει μιὰ βόλτα γυρῶ. Ἐκεῖ στὴ γωνία ξαπλωμένη ἀνάσκελα, λιποθυμισμένη, μὲ πρόσωπο χλωμό καὶ ματωμένο τὸ ἓνα τῆς χέρι, εἶναι ἡ Ἑλλεν. Σαλτάρει πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ σκύβει ἀπάνω τῆς. Ἐνα καρφὶ εἶναι περασμένο στὴν ἀνοιχτὴ τῆς παλάμη. Τὴν κάρφωσαν! Τὸ μυαλό του πάει νὰ σαλέψῃ. Βγάζει μιὰ ἄγρια κραυγὴ λύσσης. Μιὰ ἀναρρηκτικὴ κραυγὴ πού σκορπίζει παγωμένα ρίγη σὲ κείνους πού τὴν ἀκούνε.

Ὑπάρχει ὅμως ἐκεῖ κάποιος πού δὲν θέλει νὰ παραδεχθῇ πῶς νικήθηκε. Εἶναι ἡ κοκκινόμαλλα Γερμανίδα. Τὰ γατίσια μάτια τῆς εἶναι γεμάτα λύσσα καὶ καθὼς βλέπει τὸ Γεράκι νὰ σκύβῃ πάνω ἀπ' τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα σαλτάρει σὰν αἵλουρος στὴ ράχη του. Ἐνα κοφτερό στιλετο πού ἀστράφτει στὰ χέρια τῆς πέφτει στοὺς ὤμους του. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος γυρίζει. Τὴν βλέπει καὶ ἡ γροθιά του διαγράφει ἓνα κινούμενο τόξο. Σ' ἓνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου προσγειώνεται στὸ πρόσωπο τῆς ἀρχισυμμοριτίσσας. Τὸ πρόσωπο τῆς πολτοποιεῖται. Βγάζει ἓνα βραχνὸ μούγγρισμα. Ἡ δεύτερη γροθιά τοῦ Γερακίου προσγειώνεται στὸ χονδρὸ σῆρκο τῆς. Ἀκούγεται ἓνα δυνατὸ «κράκ» καὶ ἡ ραχοκοκαλιά τῆς τσακίζει στὰ δύο. Πέφτει μὲ τὰ μούτρα στὸ πάτωμα καὶ σπαρά-

ζει σὰ φίδι. Ἡ βρωμερὴ ψυχή της ἀργεῖ νὰ βγῇ.

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος δὲν τὴν προσέχει πιά. Τώρα οἱ Κινέζοι κακούργοι ὅσοι ἀπόμεναν ζωντανοὶ σπεύδουν, ἔντρομοι ἀπὸ τὸν σίφουνα πού σάρωσε τὴ φωλιά τους, νὰ ἐξαφανιστοῦν. Τὸ Γεράκι σκύβει μὲ στοργὴ πᾶν ἀπὸ τὴν λιποθυμισμένη κοπέλλα. Μὲ ἀπαλὲς κινήσεις ἀφαιρεῖ τὸ καρφὶ ἀπὸ τὴ ματωμένη παλάμη της. Ὑστερα σὰν πούπουλο τὴν ἀνασηκώνει στοὺς ὤμους καὶ προχωρεῖ στὸ διάδρομο. Ἀνοίγει δρόμο ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς καὶ πληγωμένους συμμορίτες πού εἶναι πεσμένοι στὸ πάτωμα καὶ βογγοῦν.

Φτάνει στὴ μυστικὴ πόρτα πού βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ Λῆ - Τσαγκ καί, στηρίζοντας ὅλα κερὸ τὸ κορμί του στὸν τοίχο, τὸν σπρώχνει ποδὸς τὴ μέση. Τὸ χοντρὸ ντουβάρὶ ραγίζει. Ἀπομακρύνεται καὶ τρέχοντας ρίχνεται γιὰ δευτέρη φορὰ ἀπᾶν του. Τὸ κτίριο τρέμει σὰ νὰ γίνεται ἕνας φοβερός σεισμός. Ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου ὑποχωρεῖ καὶ τὸ Γεράκι μὲ τὴ λιποθυμισμένη πάντα κοπέλλα στοὺς ὤμους πέφτει σὰν ἀστροπελέκι στὸ μαγαζὶ τοῦ Κινέζου κακούργου!

Μιὰ σφαῖρα περνάει μισὸ χιλιοστὸ πᾶνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ὁ Λῆ - Τσαγκ πυροβολεῖ. Τὰ μάτια τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου στενεύουν κι' ἕνα βαθὺ χαντάκι σχεδιάζε-

ται ἀνάμεσα στὰ φρύδια του. Ἀφήνει τὴν Ἑλλεν πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο κιδῶτιο καὶ μουτάρει ἀπᾶν του.

— Σοῦ τὸ εἶχα ὑποσχεθῇ πῶς θὰ ξαναγυρίσω, Λῆ - Τσαγκ!, λέει.

Καὶ μὲ μιὰν ἀπὸ πρὶν μελετημένη κίνησι ἀρπάζει τὸ ὀπλισμένο χέρι καὶ τὸ τσακίζει στὰ δυὸ σὰ σπιρτόξυλο. Ὁ Κινέζος ἀφίνει ἕνα βογγητὸ πόνου. Μὰ εἶναι τὸ τελευταῖο τῆς ζωῆς του. Τὴν ἀμέσως ἐπομένη στιγμή ἡ γροθιά τοῦ Γερακιοῦ τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὸ κίτρινο μούτρο τοῦ κακούργου χάνει κάθε ἐκφρασι ζωῆς. Πέφτει πρὸς τὰ πίσω, τὸ κεφάλι του χτυπάει σὲ μιὰ κρυστάλλινη βιτρίνα γεμάτη σπάνιες πορσελάνες, ἀκούγεται ἕνας θόρυβος ἀπὸ γυαλικά πού σπάζουν καὶ ὁ Λῆ - Τσαγκ τινάζει τρεῖς φορές τὰ πόδια καὶ μένει κατόπιν ἀκίνητος.

— Ἕνας δολοφόνος λιγώτερο!, γρυλλίζει ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος.

Φορτώνεται πάλι τὴν Ἑλλεν καὶ φέρνει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν πράσινη πέτρα στὰ χεῖλῃ του. Σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ξαναπαίρνει τὴ φυσικὴ του μορφή. Καὶ τώρα ἐκεῖνος πού βγαίνει ἀπ' τὸ παλαιοπωλεῖο τοῦ Λῆ - Τσαγκ μὲ τὴ λιποθυμισμένη κοπέλλα στοὺς ὤμους του εἶναι ὁ Μὰκ Ντάνν, ὁ νεαρὸς γεροδεμένος ἔφηβος ρέπορτερ τοῦ «Νταίη - λυ Χέραλντ». Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πῶς τοῦτο

τὸ παιδί ἦταν πρὶν λίγες στιγμές τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ποὺ ἔπεσε σὰν σίφουνας στὸ κέντρο τῆς συμμορίας Κίτρινοι Δράκοντες καὶ σάρωσε ἐνὰ σωρὸ καθάρματα ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὶς σιδερένιες γροθιές του.

Ὁ πεισματῶνς ἐπιθεωρητὴς ὀρμίζεται καὶ πάλι ν' ἀποκαλύψῃ τὸ Γεράκι καὶ ὁ Μάκ Ντάνυ ἀντιρροεῖ γιὰ τὸν Γκάνα...

ΛΙΓΕΣ ὥρες ἀργότερα, ἡ "Ἑλλην ἀνοίγει τὰ μάτια. Εἶναι ξαπλωμένη σ' ἓνα κρεβάτι στὸ σπῖτι τοῦ Μάκ. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς σκυθεῖ μὲ μιὰ συγκινητικὴ μηχανικὴ στοργή ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ.

—Ποῦ εἶναι ὁ Μάκ; ρωτᾷ καθὼς συνέρχεται.

—Ἡσύχασε, κόρη μου, τῆς λέει καὶ τῆς χαϊδεύει τὸ χλωμὸ πρόσωπο. Ὁ Μάκ μιλάει μὲ κάποιον στὸ τηλέφωνο. Σὲ δυὸ λεπτὰ θὶ εἶναι πάλι κοντὰ σου...

Ἡ "Ἑλλην ἔχει φοβεροὺς πόνους στὸ δεξιό της χέρι ποὺ εἶναι τυλιγμένο μὲ γάζες, ἀλλὰ εἶναι εὐτυχισμένη.

—Θὰ κινδύνεψε γιὰ νὰ με σώσῃ!, λέει ἀναστενάζοντας.

Ἡ κυρία Μάργκαρετ χαμογελάει γλυκά.

—Μήπως μπορούσε νὰ κἀνὴ διαφορετικὰ, κόρη μου; Χωρὶς ἐσένα θὰ κινδύνεψε νὰ χαθῇ αὐτός...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μάκ Ντάνυ στὸ διπλανὸ δωμάτιο

ἔχει μιὰ πιὸ σοβαρὴ τηλεφωνικὴ συνομιλία μὲ τὸν φίλο του, τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Τζαίημς Στούαρτ. Τὸν ἔχει πάρει πρὶν λίγα λεπτὰ στὸ τηλέφωνο:

—Γειά σου, Τζαίημς!, τοῦ λέει. Στείλε μερικά αὐτοκίνητα στὴν κινεζικὴ συνοικία νὰ μαζέψουνε κατὰ καθάρματα. Πίσω ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Λη-Τσάγκ θὰ βροῦνε κάμποσους πεθαμένους μὲ τσακισμένα κρανία καὶ κάμποσους ἄλλους πληγωμένους. Εἶμαι σίγουρος πὼς πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ πᾶνε — ὅσοι βέβαια ζήσουν — στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

—Τί ἔγινε, Μάκ; ρωτᾷ μὲ ἐκπληξί ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής.

—Ὁ! Τίποτα τὸ σοβαρό! Ἐτοιμόζονταν νὰ σταυρώσουν μιὰ κοπέλλα καὶ τὸ Γεράκι ποὺ τὸ ἔμαθε πῆγε ἓναν περίπατο ὡς ἐκεῖ καὶ τᾶκανε γυαλιὰ - καρφιά!

—Καταλαβαίνω ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα, λέει μὲ εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή του ὁ ἐπιθεωρητής. Θὰ τὴ λένε "Ἑλλην Τζόρνταν.

—Εἶσαι σπουδαῖος, Τζαίημς!, ἀποκρίνεται ὁ Μάκ καὶ χαμογελάει πονηρά. Πὼς τὸ κατάλαδες;

—Σύντομα θὰ μάθης, Μάκ, πὼς ἔχω καταλάβει κι' ἄλλα πράγματα!, κάνει μὲ πείσμα ὁ Στούαρτ. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆς στὸ φίλο σου τὸ Γεράκι. Θὰ τοῦ δῶλω μιὰ μέρα αὐτὴ τὴν κόκκινη μπέρτα ποὺ φοράει καὶ τότε θὰ δοῦμε ἂν ἔχω γελαστή ἢ ὄχι.

—Θα τοῦ τὸ πῶ, Τζαίμς!
 Ἄλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὰ κα-
 ταφέρῃς. Γειά σου καὶ ὄνειρα
 γλυκὰ...

Ὁ Μὰκ Ντάνυ ἀφίνει τὸ
 ἀκουστικὸ στὸ διπλανὸ δω-
 μάτιο. Ἡ Ἑλλεν ἔχει συνέλ-
 θει τώρα ἐντελῶς. Τὸ πρόσω-
 πὸ της ξαναπῆρε πάλι τὸ
 δροσερὸ του χρῶμα καὶ τὰ
 μάτια της λάμπουν ἀπὸ εὐ-
 τυχία.

—Σ' εὐχαριστῶ, Μὰκ, τοῦ
 λέει. Εἶχα ἀπελπιστῇ ἐντε-
 λῶς ὅταν ἔκλεισα τὰ μάτια
 καὶ λιποθύμησα. Ὅμως ἤρ-
 θες ἐσὺ καὶ μὲ γλύτωσες ἀπὸ
 ἓνα φριχτὸ θάνατο. Πῶς θὰ
 σοῦ τὸ ξεπληρώσω αὐτό;

—Ἐκανα ὅτι ἔπρεπε νὰ
 κάνω, λέει αὐτὸς καὶ τὸ βλέμ-
 μα του εἶναι γεμάτο λατρεία.
 Ἄλλὰ γιὰ πές μου πῶς δρέ-
 θηκες στὰ χέρια τους;

Ἡ κοπέλλα τοῦ διηγεῖται
 μὲ λεπτομέρειες ὅλες τὶς πε-
 रिπέτειές της καὶ ὁ νεαρὸς
 ρέπορτερ τὴν ἀκούει μὲ προ-
 σοχή.

—Μοῦ πέρασε μιὰ μιὰ
 στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό, τῆς
 λέει, πῶς μπορεί ὁ ἄνθρω-
 πος ποὺ ἔφερε τὸ σημεῖωμα
 νὰ ἦταν συμμορίτης. Μὰ αὐ-
 τὸ δὲν μὲ σταμάτησε. Ὅ, τι
 κι' ἂν ἦταν, μοῦ δινότανε ἡ
 εὐκαιρία νὰ βρῶ τὰ ἴχνη σου
 καὶ ἤρθα. Κι' αὐτὸ ἦταν κυ-
 ρίως ποῦ μ' ἐνδιέφερε. Εὐτυ-
 χῶς ὅλα πῆγαν καλὰ. Ὅσο
 γιὰ τὸ χέρι μὴ σὲ ἀνησυχῇ.
 Σὲ λίγο θὰ εἶναι πάλι ἐν τά-
 ξει!

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς
 μητέρας του:

—Ἀλήθεια, μητέρα. Ποὺ
 εἶναι ὁ Τζίμ;

Ἡ κυρία Μάργκαρετ ἀνα-
 σκῶνει τοὺς ὤμους.

—Δὲν πέρασε σήμερα κα-
 θόλου ἀπὸ ἐδῶ, λέει. Κι' αὐ-
 τὸ μοῦ κάνει πραγματικὴ ἐν-
 τύπωσι. Γιατὶ ὁ Τζίμ ἤξερε
 πῶς σήμερα εἶναι ἡ μέρα ποῦ
 φτιάχνω τὸ κέικ. Ἐπρεπε λοι-
 πὸν νὰ ἦταν ἀπὸ νωρὶς ἐδῶ
 νά...πιάση σειρὰ νὰ μὴ τὸν
 νελάσουμε! Νὰ σοῦ πῶ τὴν
 ἀλήθεια μοῦ κακοφάνηκε ποῦ
 δὲν τὸν εἶδα σήμερα νὰ τρι-
 γυρίζη στὴν κουζίνα.

Ὁ Μὰκ ρίχνει μιὰ ματιὰ
 στὸ πολὺ τοῦ. Εἶναι ἀργά.

—Περίεργο!, λέει. Ὁ Τζίμ
 νὰ ξεχάσῃ ὅτι σήμερα ἔχου-
 με κέικ! Κάποια παρατιμω-
 νιὰ θὰ ἔκανε πάλι!

Καὶ μιὰ ἀόριστὴ ἀνησυχία
 ἀρχίζει νὰ τὸν παιδεύη.

Ὁ Τζίμ Γκάφας κατε-
 βάλλει μερικὰ ποτήρια
 μικρὰ καὶ θρίσκεται ξυ-
 φωνιὰ σὲ μιὰ κατινο-
 δοχεῖο.

ΝΑΙ δὲν ἔχει ἄδικο ποῦ ἀ-
 νησυχεῖ ὁ Μὰκ Ντάνυ
 γιὰ τὸν μικρὸ ἀραπάκο προ-
 στατευόμενον τοῦ. Ὁ Τζίμ Γκά-
 φας ἔχει πάλι...μπλεξίματα.
 Ἀς θυεταῖ αὐτὸ τὸ ἀστυνο-
 μικὸ δαιμόνιο ποῦ ἔχει μέσα
 του! Τὸν ἔφαγε πάλι ἡ ντε-
 τεκτιβικὴ ἰδιοσυγκρασία του!
 Καὶ εἶναι πολὺ στενοχωρημέ-
 νος καὶ τὸ φυσάει καὶ δὲν
 κρύνει, ποῦ τὴν ἔπαθε καὶ
 ὑπὲρ θὰ δοκιμάσῃ σήμερα
 τὸν ἐπέροχο κέικ τῆς κυρίας Μάρ-
 γκαρετ Ντάνυ, ποῦ εἶναι τὸ

μεγαλύτερο άρι στούργημα των αίωνων! Έμπλεξε κι' ένας Θεός μονάχα ξέρει πώς θό' τὰ καταφέρη νὰ ξεμπλέξη...

—Όταν ὁ νεαρός ρέπορτερ δγῆκε τρέχοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ μπῆκε στὸ ἀσανσέρ γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἑλλεν ποὺ κινδύνευε, ὁ Τζίμ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε φέρει τὸ σημεῖωμα. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ποὺ στεκόταν ἀκόμα στὸ γραφεῖο μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ δὲν ἔφευγε. Στεκόταν καὶ τὸν στραβοκύταζε... Ἦταν σὰ νὰ ἔψαχνε κάτι νὰ θυμηθῇ.

—Ἐμεῖς οἱ δύο, ἀδερφάκι, κάπου γνωρίζομαστε!, τοῦ λέει στὸ τέλος.

—Μπορεῖ!, ἀποκρίνεται ὁ ἀραπάκος καὶ φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἕνας εἶναι ὁ Τζίμ Γκάφας καὶ ἡ Νέα Ὑόρκη τὸν καμαρώνει!

—Λοιπόν, μιὰ κι' εἶσαι ὁ Τζίμ Γκάφας, κερνάω! Πάμε παρέα νὰ πιοῦμε μιὰ ιπιύρα.

—Ὁ Τζίμ Γκάφας δὲν πίνει ποτὲ μπύρα!, λέει αὐτὸς σοβαρά.

—Τότε κερνάω, οὐίσκυ!

—Ὁ Τζίμ Γκάφας δὲν πίνει ποτὲ οὐίσκυ!

—Νὰ σὲ κεράσω τότε μιὰ γκαζόζα!

—Ὁ Τζίμ Γκάφας δὲν πίνει ποτὲ γκαζόζες!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐργατική περιβολὴ τὸν κυττάζει λοξά.

—Ἀδερφάκι, πολὺ ζόρικος

κι' ἀκατάδεχτος μοῦ φαίνεσαι!

Ὁ ἀραπάκος κουνάει τὸ κεφάλι καὶ ἀνασπκώνει τὰ χέρια.

—Τί νὰ γίνῃ; Ἔτσι μ' ἔφτιαξε ὁ Θεός. Ναί. Τὸ παραδέχουμαι. Εἶμαι λίγο ζόρικος!

—Οὔτε ἓνα γλυκὸ δὲ δέχεται νὰ σὲ κεράσω;

Ὁ Τζίμ νοιώθει ἓνα παράξενο γαργάλημα στὸν οὐρανίσκο του.

—Γλυκὸ εἶπες;

—Ναί. Γλυκὸ. Μὲ στενχωροῦν αὐτὰ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ μικρός. Πάμε νὰ τὰ φάμε...

—Θὰ κεράσης; ρωτᾷει ὁ Τζίμ καὶ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν τὰ σάλια του.

—Μὰ βέβαια θὰ κεράσω.

—Ἐν τάξει! Ἐρχομαι παρὲς σου...

Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Τζίμ Γκάφας καὶ ὁ ἄγνωστος κάθονται σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ ὁ φίλος μας ἔχει ριχτῇ μὲ τὰ μούτρα σὲ μιὰ πιατέλα γεμάτη ἀπὸ λαχταριστὲς πάστες. Τοῦει καὶ δὲν χορταίνει. Κατεβάζει κάτι μπουκιὲς σάν...γατοκέφαλα καὶ ἀνυσστενάζει.

—Ἄ! Νὰ εἶχα ἑφτά στόματα νὰ ἔτρωγα!, λέει.

Ὁ ἄλλος τὸν κυττάζει πάντα λοξὰ καὶ χαμογελάει πονηρά.

—Πιὲς τώρα κι' ἓνα ποτηράκι!, τοῦ λέει. Εἶναι χωνευτικό.

—Νὰ πιῶ, γιατί νὰ μὴ πιῶ, κύριε... Ἀλήθεια, πῶς

σὲ λένε; Δὲν μοῦ εἶπες τ' ὀνομά σου.

—Μὲ λένε Νίκολς. Κόλλα το!

—'Εβίβα, λοιπόν, κύριε Νίκολς!

Καὶ ὁ Γκάφας ἀδειάζει μονορούφι ἓνα ποτήρι μὲ δυνητὸ λικέρ. Αἰσθάνεται ἓνα κάψιμο στὸ λάρυγγα ἀλλὰ...παριστάνει τὸ θηρίο.

—'Ωραῖο ἦτανε!, λέει.

—Θὰ πihς ἓνα ποτηράκι ὁκόμα;

—'Α! 'Οχι.

—Δὲ μπορεῖς!

—Φέρτο! Κομμάτια νὰ γίνῃ! 'Εβίβα λοιπόν τὸ δεύτερο, κ. Νίκολς!

Καὶ κατεβάζει τὸ δεύτερο ποτήρι ὁ Τζίμ Γκάφας καὶ ὅλα ἀρχίζουν νὰ στριφογυρνᾶνε γύρω του.

—Ζαλίστηκες;

—'Εγὼ νὰ ζαλιστῶ; 'Αστεία πράγματα! 'Ο Τζίμ Γκάφας δὲν ζαλίζεται ποτέ!

Καὶ κάνει νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ξαναπέφτει στὴν καρέκλα, γιὰτὶ χοροπηδαίει τὸ πάτωμα, παίρνουν τοῦμπες οἱ βιτρίνες καὶ τὰ γλυκίσματα καὶ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους διπλοὺς καὶ τριδιπλοὺς.

—'Αμάν! Σὰ νὰ μ' ἔπιασε ἡ θάλασσα!, λέει.

Καὶ ξαφνικά, καθὼς κυττάζει τὸν «κύριο» Νίκολς καὶ βλέπει τρεῖς Νίκολς μπροστά του, κάτι ἀρχίζει νὰ θυμάται. Μὰ ναί! Κάπου τὸν ἔχει ξανασυναντήσει αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο. 'Αλλὰ ποῦ καὶ πότε ἀκριδῶς;

Κάτι μπερδεμένο ὑπάρχει στὸ μυαλό του.

—Σὰν ὑποπτος μοῦ φαίνεται ὁ φίλος!, λέει μέσα του.

Καὶ τὸ ντεκτιβικὸ δαιμόνιό τὸν δαράει κατακούτελα.

—Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα, Τζίμ!

—'Αντε νὰ πηγαίνουμε!, τοῦ λέει ὁ ἄλλος καὶ σηκώνεται.

Βγαίνουν ἀπ' τὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ ὁ ἀραπάκος περπατάει σὰν μεθυσμένο κοτῆ-πουλο. 'Ο «κύριος» Νίκολς σταματᾷ ἓνα αὐτοκίνητο. 'Ο Γκάφας μπαίνει πρῶτος μέσα καὶ ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα...ἀνοίγει τὰ μάτια του! Τὸ κεφάλι του πάει νὰ σπᾶσῃ. Κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ παραξευμένος. Ποῦ εἰσκεταί; Εἶναι ξαπλωμένος φαρδὺς - πλατὺς στὸ πάτωμα μίας ἀγνωστῆς κάμαρης. Ανακάθεται καὶ γουρλώνει τὰ μάτια. Σηκώνεται καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα. Δοκιμάζει νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Εἶναι κλειστή.

—'Επεσε, σὲ παγίδα, Τζίμ!, λέει. Καλὰ τὸ μυρίστηκε ὅτι ὁ κύριος Νίκολς ἦταν ὑποπτος... 'Αλλὰ ποῦ μυαλό! Σὲ μέθυσε καὶ σ' ἔφερε ἐδῶ χωρὶς νὰ τὸ πάρῃς εἰδησι!

Καὶ τότε ξαφνικά χτυπάει τὸ κούτελό του μὲ τὸ χέρι του. Κέτι θυμήθηκε.

—Μὰ αὐτὸς ὁ κύριος Νίκολς, ἡλίθιε, εἶναι ἐκεῖνος ὁ «ἠλεκτρολόγος» ποῦ συνάντησε στὴν ὑπόνομο! Τότε πρῶ

ὁ Φρέλιχ καὶ ἡ συμμορία του περνοῦσαν ἓνα ἠλεκτρικὸ καλὼδιό γιὰ ν' ἀνατινάξουν μερικοὺς οὐρανοξύστες! (*) Τὴν ἔπαθες σὰν ἀγράμματος ντέκτιβ, Τζίμ! Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ ξετρυπώσης ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

Κυττάζει γύρω του. "Ἐνα

(*) Διδάσκει τὸ τεύχος: «Αἰὶτος Θανάτου».

Εσφαλκά, ἓνα πιστόλι ἀκουμπάει στὰ πλάτη τῶν νεορὸν βέπο-
τερ!

τζάκι ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Τὸ σπίτι εἶναι φαίνεται ἀπὸ τὰ λιγοστὰ παλιὰ κτίρια ποὺ ἔχουν ἀπομείνει στὰ Νέα Ὑόρκη, στὰ ὁποῖα, πρὶν βρεθῇ τὸ καλοριφέρ, ἡ θέρμανσι γιὰ τὸ χειμῶνα γινόταν μὲ τζάκια. "Αν τρύπωνε ἐκεῖ μέσα! Κι' ἂν κατάφερνε σκαρφελώνοντας στὴν καπνοδόχο νὰ φτάσῃ στὸ τέρμα της!.. Δὲ μπορεῖ! Σὲ κάποια ταρατσα πρέπει νὰ τελειώῃ αὐτὴ ἡ καπνοδόχος.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον!

Μπαίνει σιὸ τζάκι καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφελώνῃ πρὸς τ' ἀπάνω. Ἡ καπνοδόχος εἶναι στενὴ γεμάτη μούτζουρα καὶ χώματα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν εἶναι κανένας γίγαντας. Κάπως στενάχωρα θέβαια εἶναι ἀλλὰ θὰ τὰ καταφέρῃ. Εὐτυχῶς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ὑπάρχουν μερικὲς προεξοχές, ποὺ χρησιμοποιοῦνται σὰν σκαλοπάτια ἀπὸ τοὺς καπνοδοχοκαθαριστὲς ὅταν τὶς καθαρίζουν. Τὸ στόμα του, τὰ μάτια του, τὰ ρούχα του, τὸ πρόσκυπό του γεμίζουν καπνιά, ἀλλὰ ὅλο καὶ προχωρεῖ πρὸς τ' ἀπάνω. Ἀναπνέει μὲ δυσκολία, μουσκεύει ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα, ἀλλὰ δὲν λέει νὰ ὑποχωρήσῃ. Πρέπει νὰ προλάβῃ τὸ ...κέικ τῆς κυρίας Μάργκαρετ Ντάνυ! Καὶ μόνο στὴν ιδέα ὅτι μπορεῖ νὰ χάσῃ τὴν...φέτα του, τοῦ ἔρχεται νὰ λιποθυμήσῃ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βγῇ ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ μέσα...

Ένα ακόμα σατανικό
κόλπο του άρχικατά-
σκοπον Φρέλιχ που ά-
νιστάτωνα τον Τζίμ
Γκάφας...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ έχει κι' άλλα
δυο πατώματα. Καί ή
καπνοδόχος περνάει ανάμεσα
καί από άλλα τζάκια. Καθώς
βρίσκεται λοιπόν ό Τζίμ...πε-
ρστικός από ένα τζάκι, ά-
κούει μιιά φωνή που του φαί-
νεται γνώριμη. Σταματάει ν'
άνεβαινη και ρίχνει μιιά μα-
τιά στο δωμάτιο. Από τη θέ-
ση που βρίσκεται μπορεί νά
δῇ χωρίς νά τόν βλέπουν.
Βλέπει λοιπόν κάτι που άνα-
πτέρωνει τό... ντεκτιβικόν
ήθικόν του, αλλά κάνει συγ-
χρόνως και τὰ δόντια του νά
χτυπούν από τρέμουλο. Μέσα
στην κάμαρη είναι ό... "Εντ-
μοντ Φρέλιχ! Θυμάται πολύ
καλά την άποκρουστική μορ-
φή του από εκείνη τη μέρα
που του έκανε ...μιιά επίσκεψη
στο μέγαρο τής πλατείας Ού-
άσιγκτων και του πήρε τόν
χαρτοφύλακα του ύφυπουργού
Στήβενσον με τὰ πολύτιμα
έγγραφα.

Του κόβεται λοιπόν τὸ αἷ-
μα από την τρομάρα και πα-
ρά λίγο νά βγῇ από τὸ τζά-
κι, νά σηκώση τὰ χέρια και
νά φωνάξη: «Παραδίδομαι!»
'Αλλά συγκρατείται, γιατί ό
άρχικατάσκοπος δέν είναι μύ-
νος. Είναι και δέκα Κινέζοι
μαζί του. Στέκουν στη σειρά
και κρατοῦν στά χέρια άκρι-
βά βάζα από πορσελάνη, μέ-
σα στα όποια υπάρχουν ό-
μορφα λουλούδια.

Ό Τζίμ Γκάφας τρώει τὸ γλυκό
με λαιμαργία, όταν...

—Μά τί διάβολο! 'Ανθο-
πωλείο άνοιξε ό Φρέλιχ; ά-
ναρωτιέται ό άραπάκος.

'Αλλά φυσικά κανείς δέν
του δίνει άπάντησι. Περιορί-
ζεται λοιπόν στο νά βλέπη
και ν' άκούη. Καί βλέπει τόν
κατάσκοπο νά πηγαينوέρχε-
ται μπροστά στους παρατε-
ταγμένους Κινέζους και τόν
άκούει νά τούς λήη παράξενα
πράγματα:

—Θά πάτε λοιπόν στις διευθύνσεις που σας έδωσα, ό καθένας χωριστά δέξια, και θά παραδώσετε αυτά τὰ λουλούδια. Στό κάθε βάζο έχω τοποθετήσει κι' ένα έπισκεπτήριο που δείχνει ποιός τὰ στέλνει. Φυσικά κανείς δε θά φαντασθί ότι τὰ στέλνω εγώ. Τά έπισκεπτήρια γράφουν όνόματα προσώπων που είναι γνωστά στους παραλήπτες. Κι' έτσι κανένας δε θά υποψιαστή πώς μέσα σ' αυτά τὰ όμορφα λουλούδια κρύβεται ό θάνατος. Τό συμπεπυκνωμένο όρειο θ' άρχίσει νά έξατμίζεται δυό ώρες ύστερα από τή στιγμή που θά παραδώσετε τὰ βάζα. Ή άτμόσφαιρα θά δηλητηριασθί και όλοι οί ένοικοι τού σπιτιού τό πρωί θά βρεθούν νεκροί. Οί γιατροί θά σπάνε τὰ κεφάλια τους νά καταλάβουν τί συνέβη. Και οί δέκα παραλήπτες τών λουλουδιών είναι, όπως βλέπετε, σημαίνοντα πρόσωπα. Ό θάνατός τους λοιπόν θά προξενήση έντύπωση κι' έτσι ό πανικός θ' άπλωθί σ' όλη τήν πόλι. Έχω έμπιστοσύνη στους Κίτρινους Δράκοντες και έλπίζω ότι θά φέρετε εις πέρας τήν άποστολή σας αυτή. Λοιπόν, σας ξαναλέω τὰ όνόματα εκείνων που στά σπίτια τους θά πάτε τὰ λουλούδια...

Ό Τζιμ Γκάφας άκούει και ή τρουάρα του γίνεται μεγαλύτερη. Τά γνωστότερα πρόσωπα τής Νέας Υόρκης πρόκειται νά δεχθούν άπόψε τόν θάνατο κρυμμένο στο θαυμά-

σια αυτά βάζα με τὰ ώραία άνθη! Μετράει έννέα όνόματα. Άλλά τό δέκατο δέν περιμένει νά τό άκούση.

Άρχίζει πάλι τήν αναρρίχηση. Τώρα δέν είναι μονάχα τό κέικ τής κυρίας Μάργκαρετ που τόν κάνει νά διαίξεται. Καταλαβαίνει ότι πρέπει νά ειδοποίηση και τόν φίλο του τόν κύριο Μάκ, γι' αυτά που είδε και άκουσε. Αυτός φυσικά θά ξέρη τί πρέπει νά κάνει.

Άνεβαίνει λοιπόν όλο και πιό πάνω και σέ μια στιγμή ή ό μουτζουρωμένο πρόσωπό του φωτίζεται. Έπί τέλους... τέρμα ή καπνοδόχος! Βλέπει πάνω από τό κεφάλι του ένα κομμάτι ουρανό και κάνει τήν τελευταία προσπάθεια.

—Γειά σου, Τζιμ! Είσαι σπουδαίος!, λέει στόν έαυτό του. Τά κατά... Τά κατά... φερές... Τά κατάφερες νά βγής στήν ταραύσα...

Άλλά ή γλώσσα του μπερδεύεται και δέν ξέρει τί λέει. Ένας άντρας στέκει πιό εκεί και τόν σημαδεύει με τό πιστόλι του.

—Νόμιζες πώς μάς τήν έσκασες, άράπαρε!, του λέει. Μυριστήκαμε τό κόλπο σου και με στείλανε νά σε υποδεχτώ. Άντε, έβγα άπ' τό φουγάρο και ψηλά τὰ χέρια!

Και τότε ό Τζιμ Γκάφας κάνει κάτι που δικαιολογεί τήν ιδέα που έχει γιά τόν έαυτό του, ότι δηλαδή είναι.. γεννημένος γιά ντέτεκτιβ! Πρίν βγή έντελώς από τήν καμινάδα σέρνει τίς παλάμες

του στὰ ἐσωτερικά της τοι-
χώματα καὶ φουχτιάζει ὅσο
μῦθε περισσότερη κάπνισ-
κι ὕστερα ἐμφανίζεται ὁλό-
κληρος.

—Εἶπα! Ἀπάνω τὰ χέ-
ρια!, διατάζει ἄγρια ὁ συμ-
μορίτης.

Ὁ Τζίμ, ποὺ μοιάζει σὰν
...κάδουρντισμένος κόκκορας,
κάνει ὅ,τι τοῦ λένε. Στέκει
τώρα ὀρθὸς μὲ τὰ χέρια ψη-
λὰ μπροστὰ στὸ συμμορίτη.
Ξαφνικὰ ὅμως τινάζει τὰ
μπράτσα του πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς, ἀνοίγει τὶς φουχτες του
καὶ στέλνει στὰ μάτια του
ὅλη τὴν καπνιά ποὺ κρατᾷ.
Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν σημα-
δεύει νοιώθει ἀπότομα σκο-
τάδι, τυφλώνεται καὶ πυροδο-
λεῖ. Ἀλλὰ ὁ Γκάφας βρίσκε-
ται τώρα μακριά. Σαλτάρει
πλάγια, ἀρπάζεται ἀπὸ μιὰ
χοντρή σωλήνα τοῦ νεροῦ ποὺ
κατεβαίνει ἀπ' τὴν ταράτσα
στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἀφίνει
τὸν ἑαυτὸ του νὰ γλυστρήσῃ
στὸ δρόμο. Καθὼς ἐτοιμάζε-
ται ὅμως νὰ τὸ βάλῃ στὰ πό-
δια, ἓνα δυνατὸ χέρι τὸν
σβερκώνει.

—Σ' ἔπιασα, κλέφταρε!,
τοῦ λέει ἄγρια ἓνας πόλι-
σμαν.

—Τώρα μάλιστα, τὸν ἔπια-
σες τὸν λήσταρχο!, τὸν εἰρω-
νεύεται ὁ ἀραπάκος. Ἀφῆσέ
με νὰ πάω στὴ δουλειά μου!
Εἶμαι πολὺ διαστικός.

Ἀλλὰ ὁ πόλισμαν δὲν χαμ-
παρίζει ἀπὸ κάτι τέτοια καὶ
τὸν τραβάει παρ' ὅλες τὶς
διαμαρτυρίες του στὸ τμήμα.

—Πᾶμε στὸ τμήμα καὶ ἐ-

κεῖ τὰ λές στὸν ἀστυνόμο αὐ-
τά!, τοῦ λέει.

Τὰ μυστηριώδη ὄμορφα
λουλούδια μὲ τὰ δηλη-
τηριώδη ἀέρια ποὺ φέρ-
νουν τὸν θάνατο...

ΕΧΕΙ ἀρχίσει νὰ σκοτει-
νιάξῃ ὅταν ἓνας νεαρὸς
Κινέζος χτυπάει τὴν πόρτα
τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μὰκ Ντάνυ.
Ἡ κυρία Μάργκαρετ, ἡ μη-
τέρα του, ἀνοίγει. Ὁ Κινέ-
ζος κρατᾷ στὰ χέρια του ἓ-
να ὠραῖο βάζο ἀπὸ πορσελά-
νη γεμάτο λουλούδια.

—Αὐτὰ σᾶς τὰ στέλνει ὁ
ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς κ.
Τζαίημς Στούαρτ, τῆς λέει.
Ἔχει καὶ τὸ ἐπισκεπτήριο ὁ

Ἡ κ. Ντάνυ δίνει ἓνα μι-
κρὸ φιλοδώρημα στὸν Κινέζο
καὶ παίρνει τὰ ἄνθη. Ὁ Μὰκ
ποὺ κάθεται δίπλα ἀπὸ τὴν
ξαπλωμένην στὸ κρεβάτι ἔλ-
λεν, ξαφνιάζεται ὅταν βλέπει
τὴ μητέρα του νὰ φέρνῃ στὸ
δωμάτιο ἓνα τόσο ὠραῖο
μπουκέτο καὶ μάλιστα μέσα
σ' ἓνα τόσο ὠραῖο ἀκριβὸ βά-
ζο. Ὅταν διαβάζῃ ὅμως τὸ
ἐπισκεπτήριο τοῦ φίλου του
ἐπιθεωρητοῦ, χαμογελάει.

—Ἐν τάξει, μητέρα!, λέ-
ει. Ὁ Τζαίημς ἔμαθε ἀπὸ μέ-
να ὅτι εἶναι ἀδιάθετη ἡ Ἐλ-
λεν καὶ τῆς τᾶστεϊλε...

—Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ
μέρους του, λέει συγκινημένο
τὸ κορίτσι.

Ἡ κ. Ντάνυ τοποθετεῖ τὸ
βάθο μὲ τὰ λουλούδια σ' ἓνα
τραπέζι, ποὺ βρίσκεται στὴ
μέση τῆς κάμαρης, καὶ ἡ συ-

ζήτησι συνεχίζεται. Καθώς μιλάνε όμως ο Μάκ ρίχνει κά-
θε τόσο ματιές στο ρολόι του.
Είναι νύχτα πιά και ο Τζίμ
Γκάφας δεν φάνηκε ακόμη.
Αυτό δεν του άρεσει καθόλου.
"Όσο περνάει η ώρα γίνεται
και περισσότερο ανήσυχος.

—Αυτή η απουσία του
Τζίμ, είναι άδικαιολόγητη,
λέει. Κάτι σοβαρό πρέπει να
είναι στη μέση.

"Έχει περάσει αρκετή ώρα
όταν χτυπάει το τηλέφωνο.
"Ο Μάκ πηγαίνει στην άλλη
κάμαρη, και σηκώνει ανήσυ-
χος το ακουστικό. Του τηλε-
φωνούν από ένα τμήμα της
συνοικίας Γκλίφιθ.

—"Έχουμε εδώ έναν μου-
τζουρωμένο άραπάκο, του λέ-
ει ένας φίλος του αστυνόμος.
"Ισχυρίζεται ότι λέγεται Τζίμ
Γκάφας και ότι είναι φίλος
σου. Είναι αλήθεια, Μάκ;

Το πρόσωπο του νεαρού ρέ-
πορτερ φωτίζεται. "Επί τέ-
λους! "Ο Γκάφας δίνει σημεία
ζωής.

—Μα ναί! Είναι ο μικρός
προστατευόμενός μου νεγρός.
Σας λέει την αλήθεια.

—Τότε καλά. Θα τον αφή-
σω ελεύθερο, αν και δεν μπο-
ρώ να εξηγήσω τα απερίγρα-
πτα χάλια του! Τον πιάσανε
να κατεβαίνει από μια ταρά-
τσα με μούτρα, χέρια και
ρουχιά βουτηγμένα στη μου-
τζούρα. Θα σου τον στείλω...

—Ευχαριστώ...

"Ο Μάκ ξαναγυρίζει στην
κάμαρη, όπου βρίσκονται η
μητέρα του κι' η "Ελλεν. "Ε-
τοιμάζεται να της πη το ευ-

χάριστο νέο, αλλά στέκει ξα-
φνιασμένος. Και οι δυο γυ-
ναίκες παρουσιάζουν μιὰ θα-
νάσιμη ωχρότητα και αγωνί-
ζονται να αναπνεύσουν. "Η κ.
Μάργκαρετ όταν τον βλέπει
κάτι δοκιμάζει να του πη, άλ-
λά δεν έχει τη δύναμη. Ση-
κώνεται, κάνει δυο βήματα
και πέφτει με το πρόσωπο
στο πάτωμα.

—Μητέρα!, φωνάζει τρο-
μαγμένος και τρέχει κοντά
της.

Προσπαθεί να την αναση-
κώση. "Ακούει την "Ελλεν που
βογγάει. Είναι ένα βογγητό
που μοιάζει με επιθανάτιο
ρόγχο. Γυρίζει προς το μέ-
ρος της. Θεέ μου! Μά τι συ-
νέβη λοιπόν; Κρύος ιδρώτας
κατρακυλάει από το μέτωπό
του. "Αχ, τί έχει! Τώρα αι-
σθάνεται κι' ο ίδιος μιὰ φο-
βερή ζάλη. Προσπαθεί να περ-
πατήσει. Δεν μπορεί. Τά γό-
νατά του λυγάνε. Παραλύει έ-
λο του το κορμί. Μια βαρειά
νάρκη τ'αν κυριεύει. Δεν μπο-
ρεί ν' αναπνεύσει. Κάνει μιὰ
προσπάθεια να σταθεί όρθιος,
αλλά δεν τ'α καταφέρνει. Σω-
ριάζεται αναίσθητος στο πά-
τωμα. "Έχει την αίσθησι πως
πεθαίνει...

Και τότε, σαν σέ όνειρο,
βλέπει κάποιον να μπαίνει
στην κάμαρη, να γουρλώνει τ'α
μάτια, ν' αρπάξει από το τρα-
πέζι το βάζο με τ'α λουλού-
δια, ν' ανοίγει το παράθυρο,
να τ'ο πετάει στο δρόμο κι' ύ-
στερα να τρέχει κοντά του.

—Τζίμ!, ψιθυρίζει. "Εσύ
είσαι;

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι, κύριε Μάκ! Παρὰ λίγο νὰ τὴν πάβαινες! Τὰ λουλούδια ἔχουν δηλητήριο πού ἐξατμίζεται καὶ φέρνει τὸ θάνατο. Τῇ δουλειᾷ τὴν ἔχει σκαρώσει ὁ Φρέλιχ μὲ τοὺς Κίτρινους Δράκοντες. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω... Στάσου ν' ἀνοίξω πρῶτα πόρτες καὶ παράθυρα. Ἔκανε κέικ ἡ κυρία Μάργκαρετ; Μοῦ φύλαξε τὴ φέτα μου;

—Ναί. Ἐν τάξει, Τζίμ, κάνει ὁ ρέπορτερ καθὼς συνέρχεται καὶ χαμογελάει. Σοὺ ἔχει φυλάξει μιὰ μεγάλῃ φετόρα...

Διὸ σιδερένιες ἀράχες κλείνουν οὐ μὴ θανάσιμη περικυβέει τὸ κορμὶ τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου...

ΜΕΣΑ σ' ἓνα τέταρτο ὅλοι ἔχουν συνέλθει. Μέσα στὸ ἴδιο τέταρτο ὁ Μακ ἔχει ἀκούσει ἀπὸ τὸν Τζίμ Γκάφα ὅλη τὴν ἱστορία μὲ τὰ λουλούδια καὶ εἰδοποιεῖ τὸν Τζάιμς Στούαρτ νὰ στρίψῃ ἀστυνομικούς σὲ ἐννέα σπίτια σημαίνοντων προσώπων τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Στείλε ἀμέσως, τοῦ λέει, σ' αὐτὲς τὶς διευθύνσεις πού σοὺ εἶπα. Νὰ πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τοὺς κάτι βαζὰ μὲ λουλούδια πού ἔλαβαν πρὶν τρεῖς ὥρες. Εἶναι δῶρα τοῦ Φρέλιχ πού κρύβουν ὑπὸ μορφή ἐνὸς ἐξατμιζομένου αέριου τὸ θάνατο. Αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι τὴ χρωστάμε στὸν Τζίμ Γκάφα! Ναί. Μὴν ἀργῆς. Στείλε ἀμέσως!

Μισὸ δευτερόλεπτο ἀργότερα τὸ Γεράκι ταξιδεύει πρὸς μιὰ ἄλλη κατεύθυνσι. Πρὸς τὸ σπίτι τῆς συνοικίας Γκρίλιφ ὅπου, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες πού τοῦ ἔδωσε ὁ Γκάφας, βρίσκεται ὁ ἀρχικατάσκοπος Φρέλιχ. Εἶναι πραγματικά ὅπως τοῦ περιέγραψε. Ἔχει τρία πατώματα. Εἶναι ἓνα παλιὸ σπίτι μὲ κῆπο. Ὅλα τὰ παράθυρά του εἶναι σκοτεινά, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα πού βρίσκεται στὸ δεύτερο πάτωμα. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται στὸν κῆπο. Κάνει μιὰ βόλτα ἀναγνώριστη γύρω ἀπ' τὸ κτίριο καὶ ὕστερα τινάζει τὰ πόδια του καὶ σηκώνει τὰ χέρια. Σὰν βολίδα φτάνει στὸ παράθυρο. Ρίχνει μιὰ ματιὰ μέσα καὶ χαμογελάει. Ὁ Τζίμ Γκάφας δὲ γελάστηκε. Ἐκεῖ μέσα στὴν κάμαρη, ξαπλωμένος σὲ μιὰ βελούδινη πολυθρόνα, καπνίζει εὐχαριστημένος τὸ ἀκριβὸ ποῦρο τοῦ ὁ Φρέλιχ. Εἶναι σίγουρος πὼς τὸ κόλπο μὲ τὰ λουλούδια πετυχε καὶ πὼς αὐριο ὅλη ἡ Νέα Ὑόρκη θὰ μιλάῃ γι' αὐτόν...

Τὸ Γεράκι δίνει μιὰ γροθιά στὰ τζάμια πού πέφτουν μ' ἓνα φοβερὸ πάταγο καὶ σαλτάρει σὰν σίφουνας μέσα στὴν κάμαρη.

— Παραδόσου, δολοφόνε Φρέλιχ!, φωνάζει. Ἦρθε ἡ ὥρα σου.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος ξαφνικὰ σμένος τινάζεται ἀπ' τὴ θέσι του. Τὰ μάτια του ἔχουν στρογγυλώσει ἀπὸ τρόμο καὶ

ἐκπληξί. Μὰ συνέρχεται σχεδὸν ἀμέσως. Ἐνὰ αὐτόματο ἀστράφτει στὸ χέρι του καὶ μερικές γλῶσσες φωτιάς βγαίνουν ἀπὸ τὴν κἀννη του. Ὁ ἀόρατος ὅμως θώρακος προστατεύει τὸ θυρλικὸ Γεράκι. Μὲ δυὸ βήματα ἀρπάζει τὸ ὠπλισμένο χέρι καὶ ἡ γροθιά του πέφτει βαρειά στὸ στομάχι τοῦ ἀρχικατάσκοπου.

— Σοῦ φέρνω τὶς εὐχαριστίες γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ ἔστειλες ἀπόψε!, τοῦ λέει.

Καὶ ξανασηκώνει τὴν ἀτσάλινη γροθιά του.

— Παραδίνομαι, Γεράκι!, λέει μὲ κομμένη ἀνάσα ὁ Φρέλιχ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ χτυπᾷς. Εἶμαι αἰχμάλωτός σου!

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος στέκει σαστισμένος. Ὑποψιάζεται κάποια παγίδα.

— Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀρχικατάσκοπος ποὺ ἔχει γίνει χλωμὸς καὶ τρέμει. Τὸ ξέρω πῶς δὲν μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί σου. Παράδοσέ με στὴν ἀστυνομία. Μὰ σὲ προειδοποιῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρω πάλι νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὴ φυλακή...

— Δὲν θὰ προφτάσης, ἀποκρίνεται τὸ Γεράκι. Δὲν θὰ προφτάσης, γιατί στὸ μεταξὺ θὰ ἔχης ψηθῇ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα...

Μὰ, καθὼς μιλάει, αἰσθάνεται τὸ πάτωμα νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὁ ἀρχικατάσκοπος ἔχει πιέσει μὲ τὸ πόδι του κάποιο

κουμπί. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος θρίσκεται γιὰ μιὰ στιγμή μὴ στὸ κενό, ἀλλὰ δὲν πέφτει. Κάτω του χάσκει ἓνα σκοτεινὸ βάραντρο, μὰ οἱ ὑπερφυσικὲς ιδιότητες ποὺ τοῦ δίνει τὸ μαγικὸ ὑγρὸ τῆς μπλε πέτρας τοῦ δαχτυλιδιοῦ, τὸν κρατοῦν σὰν μετέωρο στὸν ἀέρα...

— Ὑποκρινόσουναι λοιπόν, δολοφόνε!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Ἀλλὰ τὸ κόλπο δὲν ἔπιασε!

Καὶ τινάζεται πρὸς τὸ μέρος του. Ὅμως καθὼς σαλτάρει κι' ἔχει ἔτοιμη τὴ γροθιά του νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίον τοῦ Φρέλιχ, αἰσθάνεται κάτι σὰν μιὰ μεγάλη τανάλια νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ κορμί. Δυὸ χοντρές ἀρπάγες ἀπὸ ἀτσάλι ἔχουν σηκωθῇ ἀπ' τὸ πάτωμα καὶ τοῦ σφίγγουν θανάσιμα τὸ κορμί.

— Αὐτὸ τὸ μηχανήμα εἶναι γιὰ κάτι πολὺ ζόρικους σὰν καὶ σένα, Γεράκι!, τοῦ λέει ὁ Φρέλιχ κοροϊδευτικά. Τὸ ξέρω πῶς σὲ λίγο θὰ καταφέρῃς νὰ σπάσης καὶ τούτα τὰ σίδερα. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐγὼ θάμαι μακρυνά. Γεῖά σου, λέει Ὑπεράνθρωπε. Κάποτε θὰ βρῶ τὸ ὄπλο ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ σοῦ χαρίσῃ τὸ θάνατο! Μὴν ἀνησυχῇς...

Καὶ τὸ Γεράκι, καθὼς ἀγωνίζεται νὰ σπάσῃ τὴν σιδερένια τανάλια ποὺ τὸν κρατᾷ ἀκίνητο, τὸν βλέπει νὰ φεύγῃ...

* * *

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Μὰκ Ντάνυ βρίσκεται πάλι σπίτι

του. Ἡ κυρία Μάργκαρετ καὶ ἡ Ἑλλην ἔχουν συνέλθει ἐν-τελῶς καὶ ἀκούνε τὸν Τζίμ Γκάφα, πού εἶναι ξαπλωμένος στὸν καναπέ καὶ τρώει τὴν δεκάτη πέμπτη φέτα ἀπὸ τὸ κέϊκ. νὰ τοὺς διηγηῇ τὶς περιπέτειές του. Ὁ μικρὸς ἀραπάκος σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ σὶν ἱστορία του καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεαροῦ ρέπορτερ.

—Καὶ ὁ Φρέλιχ; Τί ἔγινε μὲ τὸν Φρέλιχ, κ. Μάκ;

—Τὰ κατάφερε νὰ γλυ-στρήσει πάλι. Μὰ τώρα ξέρω πού θὰ τὸν βρῶ. Ἐκανα μιὰ συστηματικὴ ἔρευνα σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ βρῆκα κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον. Τί θὰ ἔλεγες γιὰ ἓνα ταξίδι ἀνάμεσα στοὺς ἐ-

ρυθροδέριους, Ἑλλην;

—Μαζί σου πηγαίνω καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, χρυσέ μου!, λέει ἡ κοπέλλα καὶ χαμογελάει γλυκά.

—Καὶ μένα; Δὲ μὲ λογαριάζετε ἐμένα; κάνει μὲ πη-ράπονο ὁ Τζίμ.

—Ἐν τάξει, Τζίμ, θάκοθῃς καὶ σὺ μαζί μας!, λέει ὁ Μάκ.

Ὁ ἀραπάκος ζητωκραυγά-ζει καὶ ὁ Μάκ κι' ἡ Ἑλλην χαμογελοῦν. Μονάχα ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ εἶναι με-λαγχολικὴ. Ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά τρέμει καὶ γιὰ τὰ τρία τοῦτα παιδιὰ πού μπερ-δεύονται, στὸν ἀγῶνα τοὺς ὑ-πὲρ τοῦ Δικαίου, σὲ τίς πιὸ ἐ-πικίνδυνες περιπέτειες...

Τ Ε Λ Ο Σ

Δὲν ἔχετε διαβάσει τόσο συναρπαστικὸ καὶ γοητευτικὸ τεύχος, σὰν τὸ τεύχος 11, πού κυκλοφο-ρεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Πρόκειται γιὰ κάτι πρωτοφανές, γιὰ μιὰ σει-ρὰ ἀπὸ περιπέτειες γεμάτες ἀγωνία καὶ δράσι, ἡ-ρωϊσμούς καὶ αὐτοθυσίαι, πλοκή καὶ συγκλονιστικά ἐπεισόδια, δάκρυα καὶ γέλια.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Ἐνα τεύχος πού θὰ σκορπίσῃ ρίγη χαρᾶς, συγ-κινήσεως καὶ ἀγωνίας, μαζί μὲ ἀκράτητα γέλια!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 10 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέι-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασσιλείου, 'Αμαζώνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	6) Τὸ Μαῦρο καὶ τὸ Ἄσπρο
2) Τὸ Γεράκι συντρίβει	7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ
3) Τὸ Ἰπτάμενο Παιδί	8) Ὁ Ἀόρατος Θάνατος.
4) Τίτανομαχία	9) Ὁ Τζιὺ Γκάφας θυμῶναι.
5) Ὁ Προστάτης τοῦ Κόσμου	10) Οἱ Κίτρινοι Δαίμονες.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

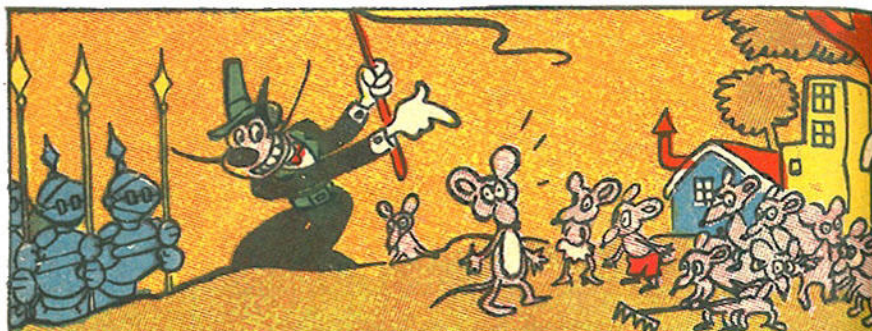
Ἡ Διεύθυνσις τῶν ἐκδόσεων «Ὁ Μικρὸς Ἡρῶς», θέ-
λοντας νὰ βοηθήσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ περάσουν εὐχά-
ριστα καὶ ὠφέλιμα τὰ διακοπὰς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀπο-
φάσισε νὰ τοὺς προσφέρῃ σὲ ἐξευτελιστικὰς τιμὰς, σχε-
δὸν δωρεάν, δύο ἀπὸ τὰς καλύτερας ἐκδόσεις τῆς, τὸ
«Παιδικὸ Πανεπιστήμιον» καὶ τὸ ἀναγνώσμα περιπετειῶν
ζούγκλας «Τάργκα».

Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου,
κάθε Ἑλληνόπουλο θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ
τὰ γραφεῖα μας:

1) Τὸν Πρῶτον Τόμον τοῦ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-
ΜΙΟΥ», ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ 6 πρῶτα τεύχη, δεμένα
με πᾶν πολυτελείας καὶ με χρυσὰ γράμματα. Ἡ τιμὴ
οὐ ὀρίστηκε στὶς 30 δραχμὰς. Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου
ὅμως μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου, θὰ μπορῇτε νὰ ἀγορά-
σετε τὸν πολυτίμον αὐτὸν τόμον με τὴν ἀπίστευτη τιμὴν
τῶν... 13 μ ὀ ν ο ν δραχμῶν!

2) Θὰ μπορῇτε ἐπίσης νὰ ἀγοράσετε, στὸ ἴδιον διά-
στημα, τὰ 22 τεύχη τοῦ «ΤΑΡΓΚΑ», ποὺ ἡ τιμὴ τους
εἶναι 44 δραχμὰς, πληρώνοντας... μόνο 10 δραχμὰς !
Τέλος, θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσετε τοὺς δύο τό-
μους τοῦ «Τάργκα», πληρώνοντας μόνο 10 δραχμὰς γιὰ
τὸν καθένα!

ΣΗΜΕΙΩΜΑ: Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν τὰ τεύχη ἢ
τοὺς τόμους ταχυδρομικῶς θὰ ἐπιβαρυνθοῦν με τὰ τα-
χυδρομικὰ (2 δραχμὰς γιὰ κάθε τόμον καὶ 4 δραχμὰς γιὰ
ὅλα τὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα»).

ΚΙ' Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ ΓΑΤΟΣ ΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΛΕΓΕΘΝΑ
ΤΟΥ Σ' ΕΝΑ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΧΩΡΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ.

